72ste JAARGANG No. 9396 Woensdag 24 Augustus 1955

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

Kantoor: Conscientiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399. Abonnementsprijs: Benedenwinden, Bovenwinden, Suriname ƒ 2.50. Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

De opstand in Marokko en Algerije

Fransen ontketenen in Noord Afrika grootste militaire actie sinds 1925

Berbers worden bestookt met raketten uit „Vampires"

Parijs. — Minstens honderduizend man Franse strijdkrachten zijn gisteren in Marokko en Algerije in actie gekomen om het nog steeds smeulend verzet na de mislukte opstand in het weekeinde de kop in te drukken. Het is de grootste operatie sinds de oorlog met de Rif-bewoners dertig jaar geleden, die in Noord Afrika plaats vindt, de actie in de wereldoorlog buiten beschouwing gelaten.

Het ministerie van defensie te Parijs weigerde het aantal militairen dat aan de operaties deelneemt bekend te maken. Voor de gebeurtenissen van 20 Augustus bevonden zich evenwel in Algerije 100.000 tot 120.000 militairen en politiemannen, terwijl in Marokko 40.000 tot 60.000 man was gelegerd. Zondag arriveerden nog twee bataljons per vliegtuig te Casablanca en het is bekend dat de resident - generaal Grandval de regering om nog meer versterkingen verzocht heeft.

Nu de Franse opperbevelhebber in Marokko, generaal Duval Maandag bij een vliegtuigongeval om het leven is gekomen, worden de operaties geleid door generaal Miquel, commandant van het gebied van Meknes. Er is namelijk nog steeds geen opvolger voor Duval benoemd.

De strijd in het Noordelijk deel van Marokko, waarbij de Fransen van met raketten bewapende Vampire-vliegtuigen gebruik maken, is gericht tegen duizenden Berbers, die behoren tot de vier stammen, welke de verbannen sultan Ben Yoessoef trouw zijn gebleven. Hoewel deze Berbers zich naar hun haardsteden in de bergen terugtrokken, blijven groepen van hen in de vallei boerderijen aanvallen, brand stichten en vernielingen o.a. van spoorwegstations en telegraafverbindingen, verrichten.

Franse verkenningsvliegtuigen ontdekten bij Khenissef tussen Rabat en Meknes grote concentraties bereden Berbers, die men houdt voor aanhangers van de machtige anti-nationalistische Pasja van Marakesj, El Glawi, die op het ogenblik aan het overleg te Aix les Bains deelneemt.

Ongeveer 500 Marokkanen, die te Wedzem werden aangehouden naar aanleiding van de moordpartij in het weekeinde, hebben getracht de politie onder de voet te lopen toen hun ondervraging begon. Franse troepen kwamen met machinegeweren in actie, waarbij een groot aantal van de arrestanten door het vuur werd gedood.

In Algerije schijnt de actie van de Fransen meer slachtoffers onder de inheemsen te eisen dan in Marokko, aangezien de Fransen in Algerije over meer manschappen beschikken. Hoewel de militaire autoriteiten in Algerije de mening verkondigen dat ten gevolge van de snelle vergeldingsactie voorlopig vrijwel geen kans is op een verdere dreiging van de verzetsstrijders, wijzen neutrale waarnemers er op dat de vermoedelijke leider van de opstand, het voormalige gemeenteraadslid Zighoer Joessef, nog op vrije voeten is, evenals het merendeel van zijn naaste medewerkers.

In Parijs zijn gisteren pamfletten verspreid waarin er bij de Franse arbeiders op werd aangedrongen zich solidair te verklaren met de "Algerijnse patriotten" en een algemene staking te beginnen.

De pamfletten waren ondertekend met "Algerijnse Nationale Beweging". In de vlugschriften werd gezegd dat de arbeiders thans een gunstige gelegenheid hebben om al hun eisen ingewilligd te krijgen, daar alle speciale politieeenheden en gendarmen in Algerije door de "dappere Algerijnse patriotten" worden gebonden.

Khenchoel Ali Ben Joessef, die de leider wordt genoemd van de Algerijnse nationalistische organisaties in Frankrijk, is vandaag te Algiers aangehouden op beschuldiging van samenzwering tegen de veiligheid van de staat.

Uit bevoegde bron is vernomen dat bij de onregelmatigheden van Zaterdag j.l. in Algerije ongeveer 1000 opstandelingen zijn gedood. Voorts zijn 25 militairen gesneuveld en 105 gewond geraakt.

In Guelma werden de volgende dag — Zondag — 50 opstandelingen gedood, 12 gewond en 81 gevangen genomen.

Ter gelegenheid van het 10-jarig bestaan van de republiek Indonesië hield de Ind. Ambassadeur Dr. Supomo een receptie. Tijdens de receptie gaf de dochter van Dr. Supomo, Mej. Suharmi Sentanu, een demonstratie van Javaanse dansen. (Dr. Supomo is Ind. Ambassadeur in Engeland).

Londen. — Volgens over het algemeen goed ingelichte Londense politieke kringen overweegt de Britse regering vermindering der bewapeningsuitgaven en mogelijk zelfs een inkrimping der sterkte van de weermacht, aldus meldt A.F.P.

Recht tot het hart

— Men heeft geen tijd omdat men onrustig is.

De L.E.C.-verkiezingen

San Nicolaas. — Onze Arubaanse redacteur seint om 12 uur, dat de L.E.C.-verkiezingen een rustig verloop hebben en tot op dat ogenblik nog bijna niemand zijn stem had ingebracht.

Drukke bedrijvigheid in de reparatietent tijdens de vliegerwedstrijd van gistermiddag.

Vacantieplan C.P.I.M.

Meer dan honderd vliegers gingen de lucht in

Julianadorp. — Meer dan honderd vliegers zijn er gistermiddag op het voetbalveldje van Julianadorp opgelaten tijdens de vliegerwedstrijd van het Vacantieplan der CPIM jeugd. Reeds lang voor het aanvangsuur waren de kinderen van Emmastad en Julianadorp op weg getogen met de vlieger zelf of met behulp van vader gemaakt in de hoop dat juist hun vlieger die middag het hoogst zou staan. Weken lang was er al druk geoefend en steeds geprutst aan de vliegers om ze nog hoger te krijgen of nog mooier te versieren. Er waren inderdaad ook prachtstukken bij, maar zelfs met kleinste en primitiefste vliegertje kreeg zijn kans.

In groepen van zes werden de kinderen aan de startlijn geroepen, waar met behulp van de groepsouders of vliegerassistenten de ranke vogels werden losgelaten. De afdeling Topografische Dienst verleende haar assistentie om met behulp van de theodoliet de hoogte te bepalen. Elke deelnemer was ca. 135 meter touw toegewezen en er waren verschillende bij die hiermede een hoogte van meer dan 90 meter wisten te behalen. De meeste vliegers waren van het traditionele model, doch er waren ook vrij veel zes kantige bij die het zeer goed deden, maar de mooiste van allen was wel de vlieger in de vorm van een Hollandse molen van Klaas Schouten. Niet alleen dat deze molen zeer fraai was uitgevoerd, maar ook in de lucht bleef hij mooi rustig staan. Klaas (en zijn vader?) had alle eer van zijn werk. Een klein beetje schade bij het oplaten was niet te vermijden door cactusnaalden e.d. maar daar was op gerekend. In een reparatietent zorgde de heer Lichtenbeld voor een snelle service en zo kon menig aanvankelijk teleurgesteld kind, toch nog meevliegeren. De algemene leiding berustte bij de heer C. Hendriks, die de hele middag in het warme zonnetje heeft geploeterd om alle vliegers op tijd in de lucht te krijgen, wat hem ook prachtig gelukte. Precies om half vijf kon worden begonnen aan het laatste nummer de groepsvliegers. Deze gevaarten van 1.80 meter bij 1.40 meter waren enige tijd tevorens in de groeps centra door de groepsouders en kinderen met deskundige assistentie vervaardigd. Eerst gingen de groepsvliegers van Emmastad de lucht in. Boven gekomen vormden de vliegers het woord EMMASTAD. Een aardig idee. Bovendien waren alle vliegers versierd met de groepsemblemen. Deze gevaarten welke door potige knapen in bedwang gehouden moesten worden bereikten hoogten van over de honderd meter. Hierna gingen de groepsvliegers van Julianadorp de lucht in en vormden eveneens de naam van het woonwijk. Er waren hier ook enkele zeer verzorgde exemplaren bij, vooral die van de groep „Atomen", stond er prachtig bij.

Het was al tegen zes uur, dat de medewerkers onder het stof, moe en dorstig maar voldaan huiswaarts gingen. De uitslagen van de wedstrijd zullen Zaterdagavond op het slotfeest van het Vacantieplan bekend gemaakt worden, waar dan ook de prijzen voor de beste prestaties uitgereikt zullen worden.

De stand luidt momenteel:

Vliegerwedstrijd: EMMASTAD 53.232 pt: JULIANADORP 56.768 pt.

Voetbal: EMMASTAD 7.700 pt; JULIANADORP 6.300 pt.

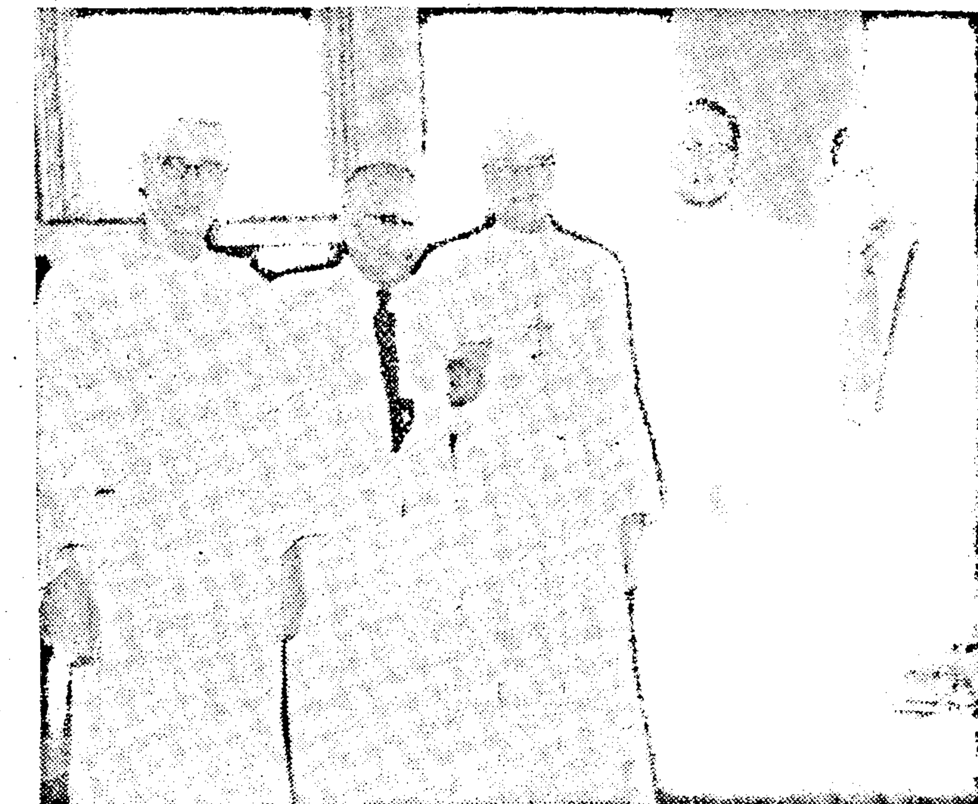
Eindstand: EMMASTAD 892.496 pt; JULIANADORP 879.504 pt.

Wenen. — Emil Zatopek, die tot driemaal toe de Olympische gouden medaille in de wacht wist te slepen, zal na de Olympische Spelen van 1956 te Melbourne de wedstrijdsport misschien vaarwel zeggen, zo heeft hij meegedeeld aan een medewerker van een Tsjechisch blad, dat vandaag te Wenen werd ontvangen.

De heer Bais en assistenten aan de theodoliet tijdens de vlieger-wedstrijden welke gistermiddag in het kader van het CPIM-vacantieplan werden gehouden.

Londen. — Arsenal versloeg Cardiff City met 3-1 in de Engelse (voetbal) League.

Mgr. Hugo Polanco Brito, bisschop van Sto. Domingo, op bezoek bij Mgr. A. van der Veen Zeppenfeldt. Van links naar rechts: de Z. Eerw. Pater Maassen, de heer dr. Julio Andres Espinal, Mgr. v.d. Veen Zeppenfeldt, Mgr. Polanco Brito, en de heer Luis Gonzales del Prado.

Mgr. Polanco van Sto Domingo bezocht Mgr. v.d. Veen Zeppenfeldt

Willemstad. — Op Curaçao arriveerde gistermiddag Monseigneur Hugo Polanco Brito, Bisschop van Sto. Domingo en administrateur van Cibao aldaar.

Mgr. Polanco werd op het vliegveld verwelkomd door de heer Don Julio Espinal, Consul van Sto. Domingo te Curaçao, Pastoor Folmering van de Altagracia Kerk te Steenrijk, en de heer Luis Gonzales del Prado, President van de afdeling Curaçao van het Instituto Trujilloniano, alsmede enkele landgenoten.

Mgr. Polanco komt uit Rio de Janeiro waar hij het Eucharistisch Congres heeft bijgewoond. Daarna reisde hij voor een bezoek aan Lima naar Peru. Via Barranquilla kwam hij per K.L.M. naar Curaçao. Mgr. Polanco verklaarde op Dr Albert Plesman Luchthaven, dat hij een goede reis heeft gehad. Het deed hem veel goed zijn vriend Luis Gonzales weer eens te ontmoeten.

Mgr. Polanco bracht in de namiddag een bezoek aan Mgr. A. van der Veen Zeppenfeldt, vergezeld van de Consul Don Julio Espinal en de heer Gonzales. Dit bezoek heeft de nauwe vriendschapsbanden tussen de Antilliaanse en de Dominicaanse geestelijkheid weer eens strakker aangehaald. In ongedwongen en opgewekte sfeer spraken de Kerkvoogden met elkaar.

In de vroege ochtend, om zeven uur heeft Mgr. Polanco in de Altagracia Kerk te Steenrijk de H. Mis opgedragen. Hedenmiddag is hij naar Sto. Domingo doorgereisd.

Storm teistert Jamboree-kamp

Niagara aan het Meer. — Een flinke storm heeft schade aangericht in het Jamboree-kamp te Niagara aan het Meer. De stroomlevering was enige tijd onderbroken en alle werkzaamheden in het kamp lagen stil. Een cameraman van de Canadese televisie, die zich door een hydraulische kraan hoog boven het kamp had laten hijsen voor opnamen, stortte omlaag en werd gedood.

Het hoofd van het internationale padvindersbureau, generaal-majoor Dan Spry, heeft te Niagara on the Lake meegedeeld, dat de volgende Jamboree in 1957 te Sutton Coldfield, nabij Birmingham, zal worden gehouden. Normaal wordt eens per vier jaar een Jamboree gehouden, doch in 1957 zal het vijftig jaar geleden zijn, dat de padvinders-beweging werd opgericht, terwijl het dan tevens honderd jaar geleden zal zijn, dat de stichter, wijlen Lord Baden-Powell, werd geboren.

Esso A.G. wil in Keulen raffinaderij bouwen

Hamburg. — De Esso A.G., een dochtermaatschappij van de Standard Oil Company, is voornemens in Keulen een raffinaderij te bouwen met een jaarbewerkingscapaciteit van 3 millioen ton. Met de bouw van de raffinaderij zal het volgend voorjaar worden begonnen. Voorts wordt de aanleg overwogen van een buisleiding van Rotterdam naar het Rijn-Ruhrgebied, de kosten waarvan mede zouden worden gedragen door andere Westduitse oliemaatschappijen.

Curacao oneens met beslissing van tournooi-leiding

Tegen Guatemala gespeelde ontmoetingen moeten worden geannuleerd!

Tegucigalpa-Honduras/Willemstad. — Na de ontstane moeilijkheden rondom de afgebroken wedstrijd: Guatemala - Costarica, tengevolge waarvan Guatemala zich thans definitief uit het tournooi heeft teruggetrokken, zijn er opnieuw ernstige moeilijkheden gerezen na de bekendmaking van de tournooi-leiding, dat zij de landen die nog niet tegen Guatemala zijn uitgekomen, twee punten extra wil geven. Curacao, de enige deelnemer die tegen Guatemala verloor, heeft daartegen geprotesteerd en gedreigd het tournooi eveneens te zullen verlaten, wanneer niet alle tegen Guatemala gespeelde ontmoetingen geannuleerd worden.

De heer Mordy Maduro, die wij hedenmorgen over deze aangelegenheid om commentaar verzochten, deelde ons mede, dat de tournooi-leiding in de mogelijkheid van het terugtrekken van deelnemers niet voorzien heeft, hetgeen een organisatorische fout is. Thans moet men tijdens het tournooi een beslissing nemen en dat is altijd een hachelijke onderneming wanneer er belangen van deelnemers mee gemoeid zijn.

De heer Maduro had tot op het moment, dat wij hem om zijn opvatting vroegen, nog geen telefonisch onderhoud met de heer Weeber gehad. Doch hij kon ons toch al wel mededelen, dat de internationale voorschriften niet gelden voor een tournooi als dat van Honduras. Natuurlijk kan men zich houden aan de Fifa-regels, waarvan punt 10 zegt, dat een elftal slechts 2 punten kan winnen, wanneer het meer dan een halve wedstrijd speelt. In het onderhavige geval zou dit dus betekenen, dat de voorgestelde toekenning van 2 winstpunten aan alle deelnemers die Guatemala nog niet ontmoet hebben, tegen het Fifa-reglement is. Daar niet te voren overeengekomen is, dat men van dit reglement zal afwijken, is de Curaçaose opvatting, dat alle reeds tegen Guatemala gespeelde wedstrijden geannuleerd moeten worden, de enig juiste.

Er zijn dus thans twee standen mogelijk.

De tournooi-leiding neemt de volgende stand als officieel aan (volgorde gerekend naar de verliespunten):

Costa Rica	4	4	0	0	8
Curaçao	3	2	0	1	4
Honduras	5	3	1	1	6
Salvador	4	2	0	2	4
Aruba	5	2	1	2	5
Cuba	5	1	0	4	2

Maar Curaçao is van opvatting, dat alle tegen Guatemala gespeelde wedstrijden moeten geannuleerd worden, waardoor de stand — rekening gehouden met de verliespunten — er als volgt uitziet:

Costa Rica	3	3	0	0	6
Curaçao	2	2	0	0	4
Honduras	4	2	1	1	5
Salvador	3	1	0	2	2
Aruba	4	1	1	2	3
Cuba	4	0	0	4	0

Wanneer men deze laatste stand bekijkt, ziet men aanstonds, dat zij aanmerkelijk veel gunstiger voor Curaçao is, dan die welke door de tournooi-leiding wordt voorgesteld. Het is dan ook begrijpelijk, dat Curaçao op het annuleren van alle tegen Guatemala gespeelde wedstrijden aandringt.

Radio- en televisie-reporters naar de West

Hilversum. — Thans is definitief bepaald dat er een staf van radio- en televisie-reporters het Koninklijk Paar op de reis naar de West zullen vergezellen om hiervan in Nederland verslag te doen. Als chef d'equipe is aangewezen Gerard Hoek, programmaleider van de NCRV, die door Guus Weitzel van de wereldomroep en Dick de Vree van de KRO als reporters zal worden begeleid. Tevens komt er een drietal technici mee.

De televisie werdt vertegenwoordigd door Ben Hettrop van de KRO, vergezeld van Piet Kaart, cameraman.

★ ★ ★ Antilliaanse Cahiers

Het idee van de uitgave van de "Antilliaanse Cahiers" is een bijzonder goed idee. Want er is daardoor weer een podium van standing ontstaan, waarop Antillianen, die in het proces van de geestelijke emancipatie dezer eilanden een belangrijke rol spelen, opnieuw het woord tot hun land- en rijksgenoten kunnen richten.

Het is de bedoeling in deze Cahiers al het Antilliaanse literaire werk te bundelen, dat reeds eerder op de een of andere wijze werd gepubliceerd, doch dat in de vergetelheid dreigt te raken. Pas later, wanneer de Cahiers met deze taak gereed zijn, zal ook ander nog niet eerder gepubliceerd werk daarin opgenomen worden.

Het trio redacteuren, dat de verantwoordelijkheid voor de inhoud van dit driemaandelijks tijdschrift draagt, wekt het vertrouwen, dat de Cahiers steeds met de nodige zorg zullen worden samengesteld en.... niet al te spoedig de weg van veel andere literaire en culturele tijdschriften zullen opgaan door niet meer te verschijnen! De uitgave, waarvan de eerste aflevering op onze schrijftafel ligt, is er bovendien een van een gerenommeerde uitgever, namelijk "De Bezige Bij" en ziet er zeer appetijtelijk uit.

Toch hebben wij tegen de eerste aflevering der Cahiers een ernstig bezwaar. Wij vinden het namelijk jammer, dat Cola Debrot zich in de inleiding tot zijn litteratuur-overzicht van de Nederlandse Antillen verontschuldigt wegens het feit, dat: 1o zijn artikel eigenlijk een referaat is, dat oorspronkelijk tot richtsnoer van een serie voordrachten diende; 2o verschillende vraagstukken slechts vluchtig konden worden aangeroerd; en 3e met aanwinsten na 1952 slechts bij wijze van uitzondering rekening gehouden kon worden.

Dit alles houdt immers in, dat zijn referaat hopeloos achter is.

Waarom heeft Debrot nu niet even de moeite genomen de reeds eerder op papier gestelde gegevens en meningen aan te vullen en uit te breiden met die der laatste toch zo belangrijke jaren? Nu heeft de lezer het onbevredigend gevoel een aftands essay voorgezet te krijgen, dat hoewel het 64 pagina's beslaat, een belangrijke aangelegenheid slechts vluchtig behandelt en bovendien niet up to date is.

Wij willen ons aangaande Debrot's essay nog slechts tot een enkele vraag bepalen. Waarom is de in 1949 verschenen roman "Dorstig Paradijs" van Jo van Ammers Kuller (onder pseudoniem: Adriaan Hulshoff) niet in de opsomming opgenomen? En waarom is daarop geen bezonken commentaar gegeven? Is het omdat dit werk niet tot de Antilliaanse literatuur gerekend kan worden, daar de schrijfster nimmer metterwoon op de Antillen gevestigd was, doch er alleen een bezoek van enkele maanden aan bracht? En vloeit hieruit dan voort, dat Ben van Grevenbroek's "Papieren Huizen" er wèl toe gerekend kan worden? Daarop zouden wij gaarne een antwoord gehad hebben.

Er zijn nog meer vragen. Doch die willen wij thans nog niet stellen, omdat Debrot met hetgeen na 1952 van de pers kwam zo goed als geen rekening hield. Wij moeten daarmee wachten, tot hij gelegenheid kan vinden ook de belangrijke jaren 1952 - '55 in zijn aandacht te betrekken.

De caleche

Willemstad. — Vlak voor het ter perse gaan van dit blad vernamen wij, dat de caleche niet alleen gebruikt zal worden ter gelegenheid van de ontvangst van H.M. Koningin in de Antilliaanse Volksvertegenwoordiging.

Na aankomst van de Koningin op de Nieuwe Havenweg zal Zij zich in de caleche begeven naar het Paleis van de Gouverneur.

De rit gaat in draftempo. Inmiddels is een oplossing gevonden voor het stallen van de paarden van de caleche. De paarden zullen ondergebracht worden in een loods in de Waterfortkazerne die voor dit doel speciaal als zodanig wordt ingericht en onder verzorgd worden door de stalmeesters.

Dr. A. Diemont, onze veearts, zal hierbij van advies dienen.

En nu maar afwachten

Willemstad. — De directie van de Mijnmaatschappij heeft — en dit ter afronding van de besprekingen welke de gouvernementsbemiddelaar, de heer C. Devalle, heeft gevoerd met de arbeiders der maatschappij voornoemd inzake het hangend loongeschil, een brief gericht tot alle werknemers, waarin het definitieve voorstel van de Mijnmaatschappij is vervat en aangekondigd werd dat de loonsverhoging zou ingaan per 18 Augustus.

Deze brief bevatte geen nieuwe gezichtspunten, nadat wij uitvoerig deze zaak hebben belicht aan de hand van de gehouden persconferentie met de arbeidsbemiddelaar.

En nu maar afwachten.

De Limerick Prijsvraag ter gelegenheid van de Boekenweek

Willemstad. — In het programma van de boekenweek werd een prijsvraag van de gezamenlijke dag- en weekbladen aangekondigd. De keuze is gevallen op een Limerick-prijsvraag. Tot goed begrip van wat een Limerick is geven wij hieronder een beschrijving van het ontstaan van de Limerick en bovendien enkele voorbeelden.

Toen omstreeks 1650 Cromwell ten velde trok tegen de Ierse opstandelingen, werden grote groepen Ieren samengedreven in de stad Limerick, in het gelijknamige graafschapen. Hoewel de ontbering groot was, bleven de Ieren zich verzetten en Cromwell's troepen slaagden er niet in dit verzet te breken.

De langdurige belegering eiste veel van het moreel van de soldoaten, maar taai en dapper wisten zij zich te handhaven. Uit de verveling van de Ieren gedurende de belegering ontstond een gezelschaps-spelletje, dat niet alleen wat ontspanning bracht, maar dat tevens het moreel versterkte. Op de wijs van een oud Iers volksdeuntje zong men als uitdaging naar de vijand: „Kom nu maar op naar Limerick!" Dan volgden drie geimproviseerde regels, waarin een beschrijving werd gegeven van de droeve toestanden in Limerick, waarna de hele troep weer de laatste regel zong: „Will you come up to Limerick?"

Om beurten moesten de mannen een coupletje bedenken en nadat de treurige werkelijkheid volledig was beschreven, ging de rijke volksfantasie aan het werk en werden aan Limerick de gruwelijkste dingen toegeschreven; dit alles in een ruwe en niet altijd even kuise soldatentaal, waarbij uiteraard heel wat grappige dingen werden gedebuteerd.

Doordat de gezongen coupletjes aan bepaald deuntje waren gebonden, ontstond een bepaald rijmschema en een rhythmische indeling, die, nadat het deuntje vergeten of althans niet-meer gebruikt werd, vaste kenmerken van de limerick waren geworden.

Na de onderdrukking van de opstand namen Cromwell's troepen het spelletje mee naar huis en de limericks maakten al spoedig opgang onder het volk en wisten zelfs door te dringen tot in de Engelse salons.

Toch duurt het nog tot 1820 voordat wij de limerick in de literatuur tegenkomen (b.v. in The History of Sixteen Old Women). De bekende Engelse tekenaar en schrijver Edward Lear publiceerde enkele tientallen jaren later naast zijn rijk-geillustreerde reis-verhalen enkele „Books of Nonsens", waarin honderden limericks, allen nog grappig geillustreerd ook. (In 1947 werden deze nonsens verzameld in „The Complete Nonsens of Edward Lear). Later werd de vorm van de limerick zodanig gewijzigd, dat de laatste regel niet langer een herhaling of variatie was van de eerste regel, maar zelfs de belangrijkste functie kreeg in het schema: de ontknoping.

Enkele voorbeelden van moderne limericks, zoals ze bedoeld werden voor de prijsvraag, volgen hier. Het zijn bekroonde inzendingen voor de A.W.-Bruna-prijsvraag 1953 voor de beste limericks.

Een zekere Achmad in Bagdad
lag plat met z'n gat op z'n badmat,
zo las hij zijn dagblad
en iedereen zag dat,
't is raar, maar in Bagdad daar mag dat!
(Alex van der Heiden)

Er was eens een kaasboer in Gouda
die zat om de tafel zijn vrouw na,
maar zij riep heel vief
alles is relatief
als ik iets harder loop zit ik jou na.

Men lette op de vrij strenge gesloten vorm van het rhythme en het rijmschema aabba; d.w.z. de eerste, tweede en vijfde regels rijmen op elkaar en de derde en vierde regels.

Regels voor mededinging aan de prijsvraag:

1. De Limericks moeten gesteld zijn in de Nederlandse taal en betrekking hebben op een onderwerp verband houdende met het boek, het lezen of de literatuur in de ruimste zin.
2. Ieder mag net zoveel limericks inzenden als hij wenst.
3. De inzenders dingen voor elke limerick afzonderlijk mede in de prijzen.
4. De limericks moeten uiterlijk Woensdag 31 Augustus ingezonden zijn bij het lid van de jury F. van Steenderen, Postbus 439, Willemstad.
5. De limericks van de prijswinnaars zullen in de pers gepubliceerd worden, alsmede over de Curom worden omgeroepen, evenals andere niet-prijswinnende limericks, die daarvoor in aanmerking komen.
6. Op het oordeel van de jury is geen beroep.

De volgende prijzen worden ter beschikking gesteld:

Eerste prijs, een boekenbon ter waarde van ƒ 35.—.

Tweede prijs: een boekenbon ter waarde van ƒ 20.—.

Twee derde prijzen: Elk een boekenbon ter waarde van ƒ 10.— naar vrije keuze te besteden bij Boekhandel Salas, De Hollandse Boekhandel of Boekhandel Otrabanda.

De Jury bestaat uit de heren G. Roovers, F. van Steenderen en A. W. Vogelsang.

Valse brandmelding

Willemstad. — Gistermorgen omstreeks 10 uur werd via een publieke telefoon brand gemeld. De politie had echter door, dat het een valse melding was en de spuit 's niet uitgerukt.

K.Z.P. rapport

Willemstad. — Door de Kinder & Zedenpolitie werd gisteren de man D aangehouden en in verzekering gesteld ter zake het plegen van ontuchtige handelingen met een **6-jarig meisje.**

Het verkeer

Willemstad. — De verkeersafdeling behandelde gisteren een aanrijding op de weg naar Westpunt. De bestuurder van een autobus genaamd R. zag op gegeven moment dat zijn rechterportier niet goed gesloten was. Hij wilde het dichtmaken, maar vergat dat hij aan het sturen was....

Op de weg naar Fuik ter hoogte van de Montagne Bar reed een bestuurder tegen een lichtmast aan. De wagen werd aan de voorzijde beschadigd. digd.

Curaçaosche verstekelingen

Willemstad. — Met het Zweedse vrachtschip „California" werden gisteren 2 Curaçaose verstekelingen aangevoerd. Deze heren waren een tijdje geleden met de „Paraguay" clandestien vertrokken, doch het is hen niet gelukt clandestien voet aan wal te zetten op Curaçao....

Graaf d'Estrées' expeditie naar Curacao mislukte jammerlijk

18 van zijn schepen liepen bij de Aves eilanden op een klip II (Slot)

In deel II. blz 117 vinden wij het verhaal van de tochten van Graaf d'Estrées tegen de Hollandse bezittingen in de West. Ziehier het verhaal volgens de Franse auteur: In 1687 werd er druk gewerkt in de Franse W.I. havens aan een grote vloot met aanzienlijke bewapening. Het gerucht liep dat deze bestemd was voor de stad Santo Domingo. De vloot was samengesteld uit 20 oorlogsschepen en een zeer groot aantal branders; en de graaf d'Estrées voerde het commando.

Zijn eerste onderneming was de verovering van het eiland Tabago (Tobago) waar de Hollanders een heel kleine nederzetting hadden. De Fransen waren niet weinig verbaasd een behoorlijk geoutilleerde zeemacht aan te treffen, onverklaarbaar voor zo'n ongelukkig stuk rots, dat nergens voor diende. Na Tabago keerde d'Estrées zich tegen Curaçao. Hij meende echter dat zijn krachten momenteel daartoe niet toereikend waren en verschafte zich de nodige versterking aan op Santa Domingo. Op last van de Koning van Frankrijk moest dit land 1200 man leveren voor d'Estrées, de beste krachten die in de kolonie aanwezig waren. De koninklijke schepen waren niet eens voldoende om zoveel man te vervoeren en een gedeelte moest vervoerd worden met boten van de flibustiers, de Franse zeeschuimers. Te Puerto Plata, waar de vloot nodeloos lang talmde, wist een jongen ongemerkt aan land te komen en de Franse Gouverneur te waarschuwen, dat d'Estrées met een keur van troepen naar zee trok. Dank zij de indolentie of de lafheid van de Spanjaarden, sorteerde dit verraad geen effect. Monsieur de Pouancey begaf zich naar St. Kitts waar hij vriendelijk werd ontvangen door graaf d'Estrées, maar toen hij hoorde dat de expeditie tegen Curaçao gericht was, kon hij zijn verbazing niet verbergen, dat men een dergelijke geweldige macht tegen zo'n "nest" had uitgerust.

Hij maakte zich sterk dat hij met 300 man dat eiland zou kunnen veroveren en dat drie schepen voldoende waren om de haven af te sluiten. D'Estrées liet hem praten en ging tegen Pasen onder zeil met bestemming Curaçao. Hij voer in officiële slagorde met voorbereidingen en voorzorgen alsof men Santo Domingo of Peru ging veroveren.

Op enkele mijlen afstand van de Aves Eilanden, waar het wemelt van de blinde klippen, gaf d'Estrées order recht op deze eilanden af te varen, waarvan hij meende dat ze veel verder af waren. Dit scheen ook de algemene overtuiging te zijn van de meeste van zijn kapitein of loodsen, hoewel zijn hoofdloods (Du Breuil) hem op het gevaar attent maakte; de scheepskapitein d'Amblimont zond hem een dergelijke boodschap, maar d'Estrées zag geen voldoende motief om zijn order te veranderen. Tegen middernacht sloegen 18 schepen bijna tegelijkertijd lek op de klippen.

De "Bourbon", gecommandeerd door Monsieur de Sourdis, de "Dromedaris" een groot fourageschip, twee branders en het hospitaalschip voeren in de achterhoede. Zij hadden nog juist kans het roer om te gooien. De volgende morgen trachtten zij van de bemanningen te redden wat er nog van te redden viel. Driehonderd man waren intussen omgekomen. Enkele vrijbuiterschepen verongelukten eveneens, o.a. dat waarop de Heer de Pouancey meevoer. Deze kon overgaan op een ander schip en voer onmiddellijk terug naar Santo Domingo. Hij vond er alles rustig. De Spanjaarden hadden wel spionnen uitgezonden om het bericht van de Franse overloper te verifiëren, bang als ze waren voor represaille, waartegen ze niet opgewassen zouden zijn.

De Hollanders waren minder bang uitgevallen; ze wilden zich wreken voor het nadeel dat men hen berokkend had op Tabago. Ze verschenen met een eskader ter hoogte van Petit Goave aan de westkust van Haiti en maakten zowat twaalf schepen buit, beladen met tabak. Deze vijandelijkheden beletten hen niet tevens handel te drijven en ze kochten van de bewoners nog meer tabak dan ze al veroverd hadden. Ze gingen zelfs zo ver, dat ze met genoegen Santo Domingo als een neutraal land wilden bestond handel te drijven. Dit moest men de Hollanders in elk geval nageven, dat ze in handel drijven zeer bedreven waren. En zo gebeurde het dat ondanks wederzijdse wrijving en herhaaldelijk verbod van het Hof, de Hollanders telkens weer goed ontvangen werden als ze handel kwamen drijven. De flibustiers (Franse vrijbuiters, zeeschuimers) waren de wanhoop nabij na deze mislukte aanslag op Curaçao. Monsieur de Pouancey, om hen tevreden te stellen, bracht hen op de gedachte om dan maar Santiago, hoofdstad van Cuba, te gaan plunderen. Achthonderd man lieten zich hiervoor vinden, maar ook deze onderneming lukte niet al te best.

De manier waarop hier de mislukte overval van d'Estrées beschreven wordt, verschilt niet veel van wat ik bij andere auteurs hierover lezen. Alleen de wraak van de Hollanders die zich van een geweldige hoeveelheid Franse tabak meester maakten, was nieuws voor me. Er bestaat ook m.i. geen reden om aan de geloofwaardigheid van deze bizonderheid te twijfelen. Integendeel die houding is echt typerend. Voor hen die zich toeleggen op de studie van historische documenten omtrent de geschiedenis van West Indië, is dit tweedelige Franse werk een even onverwachte als welkome bron van inlichtingen.

M. D. Latour O.P.

Op doorreis

Willemstad. — Op Zondag 28 Augustus a.s. zullen mrs. en Miss Urquahrt (vrouw en dochter van de Britse ambassadeur van Venezuela op doorreis op Curaçao aankomen en de reis daarna naar Guatemala vervolgen. Met hetzelfde K.L.M. toestel zullen ook mrs. Vergara en haar dochtertje (vrouw en kind van da directeur van de Rutas Aereas S.A.M. uit Colombia op Curaçao aankomen die dezelfde dag hun reis naar Barranquilla zullen voortzetten.

Journaal van de Mobiele Brigade

Willemstad. — De Mobiele Brigade en Straatdienst maakten gisteren 7 P.V.'s op en verleenden 1 maal assistentie. Deze assistentie betrof een vechtpartij tussen een zeeman en een vrouw in de Broadway Bar in de Punda. De politie verwijderde de man en de vrouw.

Mr v.d. Meer terug

Willemstad. — Gistermiddag is mr S. W. v.d. Meer op Curaçao teruggekeerd na een verblijf van enkele weken in Nederland.

CURACAOS NIEUWS

VOOR CURACAOS NIEUWS ZIE OOK PAG. 6

Statenvergadering

Willemstad. — In de eerste of tweede week van September zullen de Staten — nadat zij in commissie vergadering bijeengekomen zijn — in openbare vergadering bijeenkomen ter afhandeling van een groot aantal routinestukken.

De postduiven vlogen

Willemstad. — Op Zondag 21 Augustus heeft de Vereniging van Postduivenhouders „De Snelvlucht" de eerste wedvlucht uit een serie van 5 uitsluitend voor jonge duiven gevlogen vanaf Bonaire. Er waren 143 duiven ingekorfd. Binnen de daarvoor vastgestelde tijd waren er slechts 13 duiven op hun hokken teruggekeerd. De uitslag was als volgt:

Vis: 1 en 2.
Trappenberg: 3.
Schoop: 4.
Paulina: 5. 6. 7. 8. en 9.
Rodriguez: 10. 11.
Bouwhuis: 12.
Van Haren: 13.

De beginstand van de vijfde serie is:

Aangewezen duiven: Trappenberg 96 pt en Rodriguez 82 pt.

Onaangewezen duiven: Vis 198 pt; Paulina 182 pt; Rodriguez 162 pt; Trappenberg 96 pt; Schoop 94 pt; Bouwhuis 78 pt en Van Haren 76 pt.

Vaart

Het KLM vliegtuig dat Zondag van hier vertrok, landde Maandagavond 20.53 uur Ned. tijd op Schiphol; het tweede vliegtuig, dat dezelfde dag vertrok, eveneens Maandag en wel des namiddags te 14.57 uur Ned. tijd. Het KLM vliegtuig dat Maandag van Amsterdam vertrok landde gistermiddag 16.20 uur loc. tijd op Curaçao.

Henny Eman nog niet beëdigd

Willemstad. — Naar wij vernemen is het statenlid van de AVP fractie Henny Eman, nog steeds niet beëdigd.

TOM POES en de waarzegger

2316 — Heer Bommel was zo in zijn eigen zorgen verdiept, dat het gesprek tussen Wammes en de waarzegger hem nagenoeg ontgaan was.

„Is er dan niemand, die rekening houdt met mijn ellende?" zo riep hij uit.

„Moet een heer dan altijd alleen staan? Moet een Bommel dan alles zelf doen? Daar zitten jullie, jonge kwanten te lachen en te schertsen met een van de grootste vijanden van de maatschappij en jullie laten het aan mij over hem onschadelijk te maken. Het is treurig."

„Ssst!" zei Tom Poes. „Ziet u dan niet, dat de waarzegger kleiner geworden is?"

Heer Ollie wiep een woedende blik op het witte ventje en haalde de schouders op. Maar Wammes Waggel riep: „Ja, hij krimpt! Wat mal! Hoe doet hij dat? Wat enig, hè?"

„Oho!" riep het kereltje, met een stem die minder schel was dan anders, „oho! Dat is niet enig. Het komt van de kou!"

„O ja, natuurlijk! Zodoende!" zei Wammes die er niets van begreep. „Kil weertje, hè? Fris voor de tijd van het jaar. Waarom doe je je warme borstrokje niet aan? Ik draag er drie hoor Wat lekker!"

„Bah!" schreeuwde de waarzegger. Het was duidelijk, dat hij echt boos begon te worden. „Ga hitte moet ik hebben. Er is niets zo warm als galhitte. Maar jij bent zo olledom, dat je gal nooit overloopt!"

„Hihihi! Nee, stel je voor!" riep Waggel, nooit ergens last van, hoor. En als ik soms buikpijn heb eet ik dropjes. Van die zoute, zwarte, weet je wel? Wil je er een hebben?"

„Hersenloze gans!" krijste het waarzeggertje. „Klapper! Omgekeerde kwerelaar! Vierpuntige boldriehoek! Kwekkende looperwt!"

Daar moest Wammes wel vreselijk om lachen. Hij sprong giechelend rond en klopte zich op de knieën. „Ach wat mal!" riep hij. „Wat maken jullie toch altijd een pret hier, Bommel. Enig, hoor!"

Waarom Alphons van Brand de naam van zijn café veranderde....

Lichtzinnige behandeling van sportrecords

Prestaties, die niet geregistreerd werden

Als wij de stelling poneren, dat de officieel geregistreerde records niet de beste prestaties weergeven, welke ooit door mensen waren geleverd, zal men ons na enig nadenken vermoedelijk onmiddellijk gelijk geven. Men zal dan natuurlijk wijzen op verbluffende prestaties, waarvan ontdekkingsreizigers vaak gewagen of op onbekende prestaties van onbekende mensen, die niet bij officiële bonden zijn aangesloten. Ter staving van onze stelling hebben wij echter iets anders op het oog. En dat heeft dan te maken met de vaak wel zeer lichtzinnige wijze, waarop er in het krasse Nederland, en dan natuurlijk met name in de sportwereld, met records wordt omgesprongen. Hetgeen overigens geen verbazing behoeft te wekken, indien men dit beschouwt als passend in de manier, waarop de sport in Nederland wordt geleid en beoefend. Noemden wi die sportwereld niet reeds in een vroegere bijdrage een grote speeltuin, waarin eigenlijk iedereen precies doet, waarin hij zin heeft en nalaat, waar hij toevallig geen lust in heeft?

Allereerst echter de volgende vraag: hoe denkt u in het algemeen over recordpogingen, die dagen en soms zelfs meer dan een week tevoren worden aangekondigd?

Wij hebben daarover zo onze eigen mening. Voor ons is een record de uitkomst van tal van factoren, die op zeker ogenblik allemaal even gunstig zijn, zonder dat men daarop de nodige invloed kan uitoefenen. Factoren als temperatuur, wind, baan, water en bovenal de geschiktheid van de candidaat, zowel lichamelijk als geestelijk. Niemand kan ooit tevoren weten, of al die factoren op een vastgesteld ogenblik werkelijk gunstig zullen zijn en daarom is aankondiging van een record voor ons dan ook dwaasheid. En evenzeer de aankondiging van een recordpoging, waarbij men er toch wel voor 95% op rekent, dat het bestaande record zal sneuvelen. In de loop der jaren hebben wij althans zeer vele van zulke pogingen zien mislukken en een frappant geval was onlangs dat van de Belgische hardloper Moens op de 800 meter. Een aangekondigde recordverbetering te Brussel, in eigen land dus nog wel, mislukte, maar twee weken later, toen men te Oslo kort voor de start bemerkte, dat inderdaad alle factoren gunstig waren en Moens besloot opnieuw een poging te doen; toen slaagde hij!

Het ging bij die 800 meter om een oud record, dat zeer scherp stond. En hoe scherper de records, hoe dwazer een aankondiging wordt, tenzij men het zuiver als een commerciele zaak wil zien, waarmede wij uiteraard in een sportbrief niets te maken willen hebben.

Ned. zwemstertjes in actie

Er zijn echter in die grote sportwereld nog verscheidene records, die in het geheel niet scherp staan en die eigenlijk kunnen worden verbeterd door een ieder, die uitblinkt in een bepaalde tak van sport en de moeite wil nemen er een poosje voor te trainen. De 1500 meter zwemmen vrije slag voor dames was zo'n record, omdat dit nummer vrijwel nooit wordt verzwommen. En dus had het 16 jarige Nederlandse zwemstertje Lenie de Nijs onmiddellijk succes, toen zij onlangs een aanval deed op dat record. Tezelfdertijd kwam toen vast te staan, dat zij eveneens in staat moest worden geacht het wereldrecord op de mijl onder handen te nemen en aanzienlijk te verbeteren.

Aldus geschiedde het, dat een dergelijke recordpoging verscheidene dagen tevoren werd aangekondigd. En niet alleen van Lenie de Nijs, maar ook van Mary Kok. Bij training bleven zij beiden al een flink stuk binnen record-

tijd en dus was iedereen ervan overtuigd, dat het zou lukken. En inderdaad lukte het. Mary Kok startte het eerst en verbeterde het record van de Australische Judy Joy Davies met liefst 24.5 sec. Daarna zwom Lenie de Nijs en die was nog eens 21.6 sec. sneller dan Mary!

Tot zover was alles dus in orde. Maar luister nu, wat er nog meer gebeurde of beter gezegd, wat er niet gebeurde. Over een afstand van een mijl liggen er heel wat wereldrecords en Nederlandse records verspreid, niet waar? En als die Lenie op de mijl zou slagen, hetgeen men toch verwachtte, was het dan niet mogelijk, dat zij en passant ook haar kersverse wereldrecord op de 1500 meter zou verbeteren? Inderdaad zwom Lenie de 1500 meter sneller dan zij ooit had gedaan en wellicht ook ooit zal doen, maar men zal die prestatie niet op een recordlijst vinden. En wel om de eenvoudige reden, dat men had verzuimd te zorgen voor voldoende tijdwaarnemers....

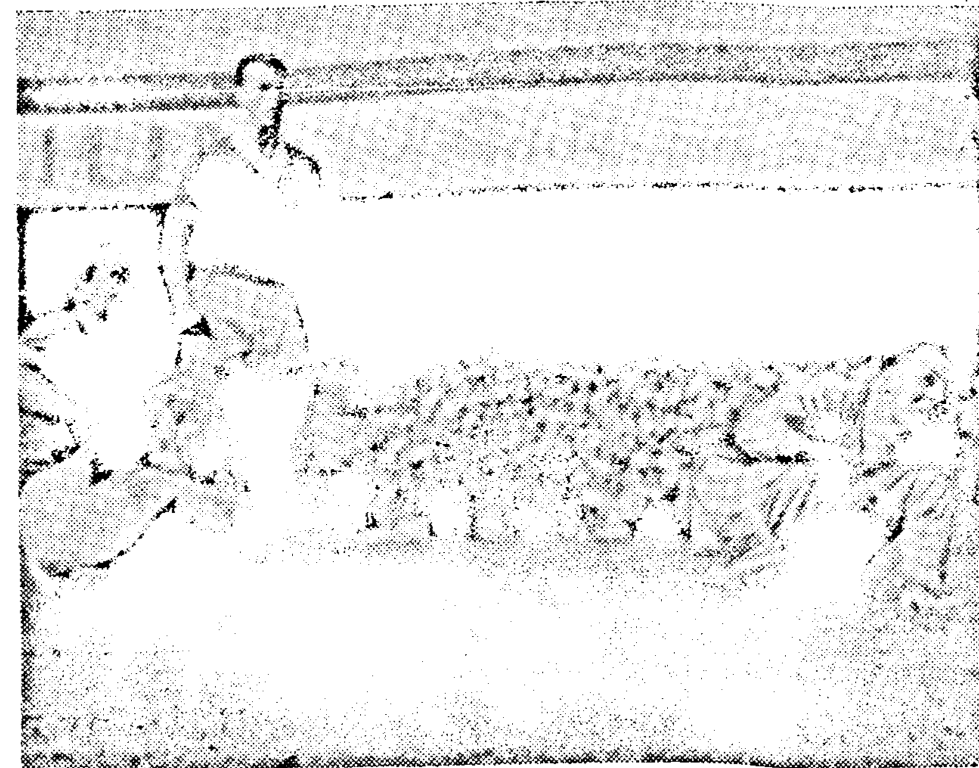
Hoevele malen iets dergelijks de laatste jaren in zwembaden en op sintelbanen in Nederland al is gebeurd, weten wij werkelijk niet meer. Het zijn er echter heel wat en het is daarom, dat wij in de aanhef de stelling poneerden, dat de recordlijsten niet de beste verrichtingen weergeven. En het is ook daarom, dat wij de Nederlandse sportwereld een gezellige grote speeltuin vinden. Of wij dat moeten toejuichen dan wel veroordelen, weten wij soms werkelijk niet!

De man, die Matthews moest dekken

De Belg Alphons van Brandt stapte uit een vliegtuig, reed zonder verpozing per auto naar De Lier, het Vlaamse stadje, waar Felix Timmermans zijn plezante geschiedenissen schreef, betrad zijn café en het eerste, dat Alphons deed, was een huisschilder opbellen. Hem gaf hij door de telefoon de opdracht het opschrift boven het café, "In Barcelona", te vervangen door "In Belfast".

Als wij er nu bij vertellen, dat Stanley Matthews vermoedelijk nooit een voet in dat café "In Belfast" zal zetten, knippert U wellicht even met de ogen en komt misschien de gedachte in u op, dat de warmte, die momenteel in Nederland heerst, de schrijver van dèze brief heeft bevangen. Toch is de verklaring heel eenvoudig. Alphons van Brandt is namelijk behalve caféhouder ook voetballer. Hij werd gekozen als linksachter in het Europese Continentale Elftal als plaatsvervanger van de Duitser Kohlmeyer, die bedankte voor de eer. En dat Continentale Elftal — wanneer men het althans zo mag noemen, gezien het feit, dat er geen Hongaren, Russen, Spanjaarden of Roemenen in waren opgenomen — speelde te Belfast ter gelegenheid van het 75-jarig jubileum van de Noord-Ierse Voetbalbond tegen Groot Brittannië. Maar ook hierbij dient enige reserve te worden betracht, omdat de ploeg, die in het veld verscheen, nauwelijks representatief voor Groot Brittanië kon worden genoemd.

Het was de vierde uitgave van deze ontmoeting, maar de beste was het niet. Wel de slechtste en meer dan B-elftallen waren de strijdende ploegen niet. Maar voor de eerste maal won het Continent. Met 1-4 nog wel en niettegenstaande de aanwezigheid van naam eigenlijk in de Britse ploeg. En begrijpt u nu die trots van Alphons van Brandt? Hij speelde immers links achter bij het Continent en Matthews rechtsbuiten bij de Britten! En hij, Alphons van Brandt, hield dus, gezien de cijfers 1-4, Matthews in bedwang! Wie struikelt over de kleinigheid, dat het enige Britse doelpunt ontstond uit een voorzet van Matthews, is een kniesoor!

Engeland tegen de rest van Europa, 1-4, waarbij de rest van Europa Engeland net 4—1 sloeg. Foto: Het eerste doelpunt van Europa, dat door Vincent werd gemaakt.

Het café van Alphons heet dus nu voortaan "In Belfast". En er is elders in België, in Mechelen, dus dicht bij De Lier, al een café, dat "In Glasgow" heet. Daar zetelt Torke Lemberechts, die in de eerste na-oorlogse strijd tussen Engelsen en Europese Continentalen als rechtsbuiten meespeelde. En Sylveer Maes, die eens de Tour de France won, noemde zijn café, dat nog steeds bestaat, "Tourmalet". Zo vindt men daar in België nog tal van vreemde namen voor café's en over een kwart eeuw weet nauwelijks iemand meer, hoe die café's aan hun namen zijn gekomen....

Een van de leiders van het Europese Continentale Elftal was de Hongaarse minister voor sport Sebes. Sebes was ook leider van het Hongaarse elftal.... tot voor kort. Want hij heeft bedankt. Om gezondheidsredenen. Maar was het niet heel merkwaardig, dat in hetzelfde uur, dat de toen nog in functie zijnde Sebes dus te Belfast zat te kijken naar de jubileumwedstrijd, Hongarijë te Warschau voetbalde tegen Roemenië en met liefst 3-0 verloor? Er is over dat resultaat weinig ophef gemaakt, maar u heeft er recht op het te weten. Al was het alleen maar om bij te blijven....

Schulte, de onverslijtbare

Vertelden wij u reeds, dat Pellenaars niet als leider van de beroepswegrenners meegaat naar het wereldkampioenschap te Rome? De KNWU heeft het hem trouwens niet eens gevraagd. Maar wie wel meegaat is Gerrit Schulte. De onverslijtbare Schulte, die zijn jubileum viert van 25 jaren te hebben gefietst en die nog altijd tot de top behoort. Hij zal als leider optreden van de Nederlandse amateurwegrenners bij het wereldkampioenschap en hij vat die taak zeer nauwgezet op. Hij heeft in dit verband een zeer bijzonder plan beraamd. Een uniek plan zelfs. Want hij reist met de knapen per vliegtuig tot Zurich in Zwitserland en gaat dan met hen fietsen naar Rome. Dat wil zeggen, per dag een 150 kilometer per fiets en vervolgens nog een flink eind per auto. Maar een dag of drie, vier duurt de reis op die manier toch wel, zodat de renners aardig wat kilometers in de benen krijgen, gelijk dat heet in wielerjargon. Aldus hoopt Schulte de knapen in de vorm te hebben voor de titelstrijd en voor zijn eigen vorm zal het beslist ook niet schadelijk zijn. Integendeel zelfs!

En als die Schulte nu eens succes zou hebben? Wat gebeurt er dan?

U mag tweemaal raden. Maar de oplossing schrijven wij U wel uit Italië!

B. M. Schilperoort

In Zandvoort werden de Nationale Nederlandse terreinraces gehouden. P.K. Bierhaar ging in de juniorenklasse over de kop. Een brandende en gebroken motor was er het resultaat van. Rechts passeert C. Strik op Eysink.

Sylvère Maes, kort voor de Tweede Wereldoorlog België's bekendste wielrenner. De naam van zijn café herinnert nog aan zijn glorietijd...

De Harder kan zijn sigarenzaak behouden

's-Gravenhage. — De Haagse prof. voetballer J.L. de Harder, die, zoals gemeld is, door de economische politierechter is veroordeeld tot NAf. 5 boete en sluiting van zijn sigarenzaak omdat hij niet in het bezit is van een middenstands- en een vakdiploma, zal als hij dat wil zijn zaak kunnen behouden. Hij heeft namelijk van allerlei kanten aanbiedingen gekregen van mensen die wel de vereiste diploma's bezitten en die zich als beheerder beschikbaar willen stellen.

Prins Bernhard weer thuis

Soestdijk. — Prins Bernhard is uit Bilbao op het paleis Soestdijk terug gekeerd. Hij woonde in de Spaanse stad, in zijn hoedanigheid van voorzitter van de internationale pardensportfederatie, een internationaal springconcours bij.

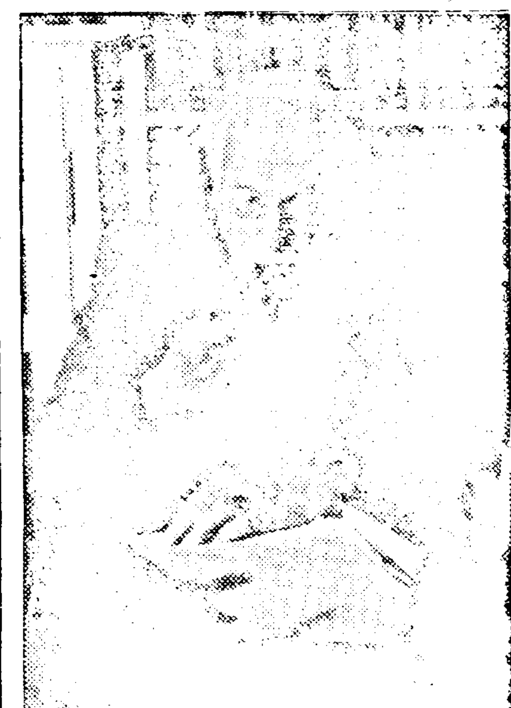
Later ontving de prins op het paleis de Amerikaanse senator, Gerald R. Ford, die enige tijd in Nederland vertoeft.

's Gravenhage. — De Nederlandse invoer was in Juni ruim Nf 1 milliard gulden. Volgens de door het Centraal Bureau voor de Statistiek samengestelde voorlopige gegevens bedroeg de waarde van de invoer in Juni Nf 1.028 millioen (in Mei Nf 921 millioen), terwijl voor een waarde van Nf 867 millioen (Nf 751 millioen) werd uitgevoerd. Het dekkingspercentage bedroeg 84 (in Mei 82).

CARL GUSTAV JUNG 80 JAAR

Pionier der psycho-analytische methode en man van praktijk

(Van een medewerker)

Onlangs heeft de wijdvermaarde arts en psycholoog C. G. Jung de leeftijd der heel sterken bereikt. Het is 80 jaar geleden, dat in Kesswill, in het Zwitserse kanton Thurgau, Carl Gustav geboren werd als zoon van de Zwitserse predikant Paul Jung. Zwitserland, al zo rijk aan paedagogen en zielvorsers, eert in hem een der machtigste denkers en knapste schrijvers onder de psychologen, die het heeft voortgebracht. Hij wordt beschouwd, — niet zonder recht, — als de laatst levende pionier van de psycho-analytische methode. Jung was in 1902 leerling van Janet te Parijs en in 1907 van Freud maar distancieerde zich — evenals Adler — van deze laatste om een eigen visie te ontwerpen. Deze kwam in 1912 tot uitdrukking in Jung's nu bijna klassieke werk „Wandlungen und Symbole der Libido". Daarmee werd zijn Analytische psychologie geïnaugureerd, die later weer zou uitgewerkt worden tot de Complexen-psychologie.

Van de omvang van Jung's scheppende denkkracht kan men zich niet zo gemakkelijk een voorstelling maken. In meer dan 20 grote werken en ontelbare artikelen en voordrachten heeft hij zijn ideeën onder woorden gebracht. Men mag wel zeggen, dat hij ze ook heeft gepopulariseerd. Immers meer dan andere psychologen heeft hij zich direct gericht tot de ontwikkelde leken, met het gevolg dat zijn uiteenzettingen over het collectieve onbewuste, over de archetypen, over de associatiemethode, over introverte en extraverte typen, over instinctieve en intuïtieve karaktervormen, een enorme verbreiding hebben gekregen. Hij heeft nagedacht over de zin der mythen, en over de functie van het godsdienstig ritueel bij verschillende volkeren. Daartoe maakte hij reizen naar de Indianen van Arizona en de negers van Oost-Afrika. Hij is arts geweest, privaatdocent, professor, ere-doctor van verscheidene universiteiten, en bovendien een solide huisvader van een gezin met vijf kinderen. Ondanks een fantastische belezenheid heeft hij er zich nooit mee vergenoegd alleen een kamergeleerde te zijn. Dat hij ook leiding-gevende capaciteiten bezat bewees hij als chef van zijn kliniek in Zürich, en zelfs als commandant van de Engelse krijgsgevangenen die in 1917 en '18 in Chateau d'Oex geïnterneerd waren.

Geen sleutelmandje

Nooit heeft Jung een gesloten, hecht doortimmerd denksysteem willen ontwerpen, dat voor alle psychische verschijnselen één enkele verklaring zou moeten geven. Die — typisch Germaanse — hoogmoed was hem vreemd. Alle categorieën blijven bij hem vloeiend, polyvalent, in elkander overgaand en nieuwe ruimte scheppend: zijn „onbewuste" en „bewustzijn" zijn beide aspecten van het heterogene continuum, dat psyche genoemd wordt...... Voor zweverige geesten heeft deze onbestemdheid veel aantrekkingskracht. Er wordt enorm veel in Jung geliefhebberd. Kan het veel kwaad? Wij geloven van niet. Jung zelf behoort, om met Kretschmer te spreken, tot het type der cyclothyme practici onder de geleerden, en wilde geen wereldbeschouwing grondvesten, noch omver werpen. Wie hem goed leest, ziet dat hij zich van metaphysica onthoudt.

Nog straffer dan Freud heeft Jung afstand genomen van het 19de-eeuwse ideaal der „psychologie zonder ziel". Hij herstelt de ziel, — althans de psyche — in haar waardigheid. (Laat ons duidelijk onderscheiden: de psyche als onderwerp der psychologie, heeft materiële (somatische) en immateriële aspecten: de ziel, als onsterfelijk principe in de mens, is echter subject der theologie: het woord „zielkunde" wordt vaak verkeerd gebruikt wanneer men psychologie bedoelt.) Jung ziet de „ziel" als immer aanwezige manifestatie van het geheel der menselijke strevingen, deels bewuste en deels onbewuste. Ook heeft Jung de sexualiteit, bij Freud almachtig, onttroond, zonder haar echter te ontkennen. De Freudiaanse psycho-analytici hebben hem de ontsexualisering van de libido bitter kwalijk genomen. Maar Jung heeft eenvoudig aangetoond, dat er nog andere krachten zijn, die de strevingen van het individu kunnen bepalen.

De droomsymbolen, die vroeger het mandje met de sleutels leken voor alle mogelijke ontsluitingscombinaties der latente droom-inhouden, hebben door Jung hun éénduidige betekenis verloren. Hij heeft aangetoond, dat elke droomgestalte in symbolisch opzicht multivalent kan zijn en talloze betekenissen kan hebben. Het dromen-duiden is geen werk meer voor de expert-met-de-sleutel alleen. Niet de analyticus, maar slechts de dromer zelf kan de zin van het gedroomde doorschouwen, mits daartoe op weg geholpen door de geschoolde arts.

Dikwijls is Jung niet zozeer door vakkundige tegenstanders als wel door verontwaardigde leken beschuldigd van „psychologisme". Men verweet hem, dat hij de psychologische categorieën toepaste op verschijnselen en wetmatigheden, die daar nu eenmaal volstrekt ongeëigend voor zijn. Hij zou daarmee de autonomie van andere levensgebieden, als het politieke en vooral het religieuze, hebben aangetast. In het bijzonder trof dit verwijt zijn theorieën over de religieuze functie. Men kan toegeven, dat het verwijt de schijn wel mee heeft.

Jung gaat er van uit, dat de godsdiensten op de wereld, welke en hoe dan ook haar dogma's en riten zijn, nooit die geweldige invloed en macht onder de mensen zouden kunnen hebben, als ze geen uitdrukking waren van een, aan de mens essentiële, psychische factor. Die factor is aanwezig in alle mensen, zowel de atheïst als de gelovige. Ook in de ongelovige werkt de religieuze factor, als bewust verzet of onbewust schuldgevoel. Vele psychische elementen als het schuldgevoel, de aspiratie naar het goddelijke, de angst voor het boze, in talloze vormen onder de mensen levend, behoren tot de religieuze functie.

Jung zelf heeft zich niet bekend tot enige godsdienstvorm. Maar evenmin bestrijdt hij de overgeleverde godsdiensten, het minst van alle het Christendom. Voor het Katholicisme heeft hij veel respect, maar... op zijn manier. Een voorbeeld hiervan is te vinden in zijn in 1952 verschenen boek „Antwort auf Hiob", waarin hij het Boek Job analyseert, en de Joodse Jahwe veel verwijten maakt. Op pag. 159 (uitgave Rascher, Zürich) verdedigt hij zich tegen hen, die hem „psychologisme" in de schoenen schuiven. Dan noemt hij de dogma-verklaring van de Assumptio Mariae de belangrijkste religieuze gebeurtenis sinds de Reformatie. En waarom? Jung zegt: „De consequentie van de Pauselijke verklaring is enorm; zij drukt op het Protestantisme het odium van slechts een mannen-godsdienst te zijn, die geen metaphysische vertegenwoordigster van de vrouw in de hemel kent... Het nieuwe dogma betekent vernieuwde hoop voor het diepe verlangen der mensheid naar vrede en verzachting der tegenstellingen".

Dit is inderdaad geheel onverwachte lof... Met geen woord heeft Jung hier het mysterie van de Assumptio Mariae gepeild of aangeraakt; maar dat was zijn taak ook niet. Maar men ontkomt niet aan de indruk, dat het erudiete babbelen over deze zaken hem soms wat al te gemakkelijk valt. Het gerucht gaat, dat de vitale 80-jarige wederom een nieuw boek onder handen heeft...

Washington. — In de Amerikaanse staat Alabama is een wetsontwerp, dat beoogt de rassenscheiding op openbare scholen te bestendigen, wet geworden.

Yvonne Jafarova hoort nieuws van haar echtgenoot

Le Puy. — Yvonne Jafarova, een met een Rus gehuwde Française, die zich ten tijde van de Geneefse conferentie van regeringsleiders der „Grote Vier" voor de auto van de Sovjet-Russische premier Boelganin had geworpen, om diens aandacht te trekken, heeft thans, via de Sovjet-ambassade in Bern, nieuws ontvangen omtrent haar Russische echtgenoot, van wie zij in geen tien jaar iets had gehoord. Haar man woont nu nabij Karaganda in Siberië.

Mevrouw Jafarova, die haar man in de afgelopen oorlog heeft leren kennen, hij was krijgsgevangene in Duitsland, ontvluchtte naar Frankrijk en nam daar deel aan het werk van de Franse verzetsbeweging, waar hij zijn toekomstige vrouw, de Française Yvonne Darne, leerde kennen — weet nog niet of zij zich bij haar echtgenoot te voegen.

De man zonder hart

door JEAN BROCARD

25

Nu was hij er door de verklaring van de Man Zonder Wapens één kwijt geraakt en nu dook er eensklaps weer een ander op. Als deze geschiedenis nog lang duurde, kreeg hij beslist nog last van achtervolgingswaanzin. Hij kon zich anders best voorstellen, dat die Lunel behoorlijk geschrokken was. De opengespleten deur en de voordeur, die bijna uit de scharnieren was getrokken, spraken voor zichzelf. Als je daarbij dan nog dit lachen nam en die vlammende ogen, waar Lunel het over had, dan was dat voldoende om zelfs de grootste held hard te doen weglopen.

Toen Chasseur eenmaal in zijn bed lag bedacht hij opeens, dat de verhalen die morgen in de krant zouden komen nog wel erger zouden zijn dan ooit tevoren. Die monsieur Lunel was immers zèlf een der bekendste verslaggevers? En hij had hem vannacht al laten merken, dat hij Chasseur als politieman blijkbaar niet erg hoog aansloeg, met zijn hatelijke opmerking over die vakmensen! Geërgerd wierp Chasseur zich voor de zoveelste keer op zijn andere zijde. Wat kon het hem eigenlijk ook schelen. Als de Hoofdinspecteur morgen veel had op te merken, zou hij hem vertellen, dat hij maar een ander moest zoeken. Bezield van dit voornemen viel Chasseur dan tenslotte toch nog in slaap, al droomde hij de rest van die nacht dan ook voortdurend van lachende verslaggevers, die precies leken op de hoofdcommissaris.

Toen Chasseur de andere morgen ontwaakte was het eerste wat hij zag de stapel ochtendbladen op de stoel naast zijn bed, door zijn zorgzame hospita daar gedeponeerd. De aanblik daarvan was voldoende om hem de gehele geschiedenis van de afgelopen nacht weer te doen herinneren en met een woedende blik op de kranten draaide hij zich om en ging met zijn rug naar de onwelkome lectuur gekeerd liggen. Lang hield hij dit echter niet vol, want zijn nieuwsgierigheid naar hetgeen die krantenkerels nu weer voor commentaar zouden hebben, overwon het en bij voorbaat al een kwaad gezicht trekkend, opende hij het eerste ochtendblad. De trek van kwaadheid veranderde echter bij het lezen van de kop al in verbazing, en na het doorlezen van het artikel was er zelfs een glimlach op zijn gelaat verschenen. Vergenoegd nam hij het tweede blad ter hand en hij ging er al lezende steeds opgewekter uitzien. Totdat hij de laatste krant in zijn handen kreeg. Hierbij was zijn reactie eerst juist als bij de andere bladen, maar zijn zonnige lach verdween als sneeuw voor de zon toen hij een groot opgemaakt artikel zag, dat direct onder het verslag van het nachtelijke voorval was geplaatst. Woedend frommelde hij de krant in elkaar en wierp hem toen in de verste hoek van zijn kamer.

Het blad had hem in de beschrijving van de nachtelijke gebeurtenissen net als de andere bladen behoorlijk opgehemeld en het opschrift: „Dappere Inspecteur Chasseur met zijn mannen weet bijna de hand te leggen op de Man Zonder Hart", week weinig af van de koppen in de andere bladen die blijkbaar met elkaar wedijverden in het verkondigen van zijn moed en kundigheid. Maar het laatste blad, de Paris Soir, schreef direct daaronder een artikel, waarvan het blijkbaar de primeur had, want dat nog in geen enkel blad was verschenen. De titel alleen was al voldoende om inspecteur Chasseur en met hem de meeste andere politiemannen, voor een week lang een slecht humeur te bezorgen. Het luidde namelijk: „Het einde van de Man Zonder Hart in zicht. De Man Zonder Wapens keert terug in Parijs om de strijd aan te binden met de moordenaar, die de politie te machtig is." Het artikel ging verder. „Onze redactie werd hedennacht, enkele uren na het voorval in het huis van onze collega Lunel, door iemand opgebeld, die zich bekend maakte als De Man Zonder Wapens. Een onzer redacteuren die reeds meerdere malen deze man telefonisch te woord heeft gestaan is er absoluut zeker van, dat het de Man Zonder Wapens zèlf was, zodat wij het prettig vinden de mededeling van deze goede oude bekende van de Parijzenaars, in ons blad af te drukken. De Man Zonder Wapens zei namelijk, dat hij tijdelijk naar Parijs was teruggekeerd om persoonlijk de strijd aan te binden met de Man Zonder Hart. Na de overval van deze nacht is hij ervan overtuigd voldoende gegevens te hebben om met succes de reusachtige moordenaar te bestrijden. De inwoners van onze geliefde stad kunnen dus binnenkort weer rustig slapen, want tot nu toe heeft de Man Zonder Wapens nog nooit gefaald en altijd zijn woord gehouden. Ook voor de politie, die ondanks het zeer moedige optreden van Inspecteur Chasseur er vannacht wéér niet in slaagde het monster te overweldigen, zal het een gerustselling zijn, dat een zo bekwaam man als de Man Zonder Wapens zich met deze kwestie gaat bezighouden."

Geen wonder, dat Chasseur de krant zo ver hij kon had weggesmeten. Met een gezicht als een onweersbui stapte hij uit zijn bed. In dezelfde stemming arriveerde hij die morgen op het hoofdbureau, waar al een boodschap van de hoofdcommissaris op hem lag te wachten, dat hij onmiddellijk bij hem moest komen.

Nog voor de hoofdcommissaris begon te spreken, wist Chasseur al wat er komen zou, want het ochtendblad van de Paris Soir lag voor zijn chef op diens bureau.

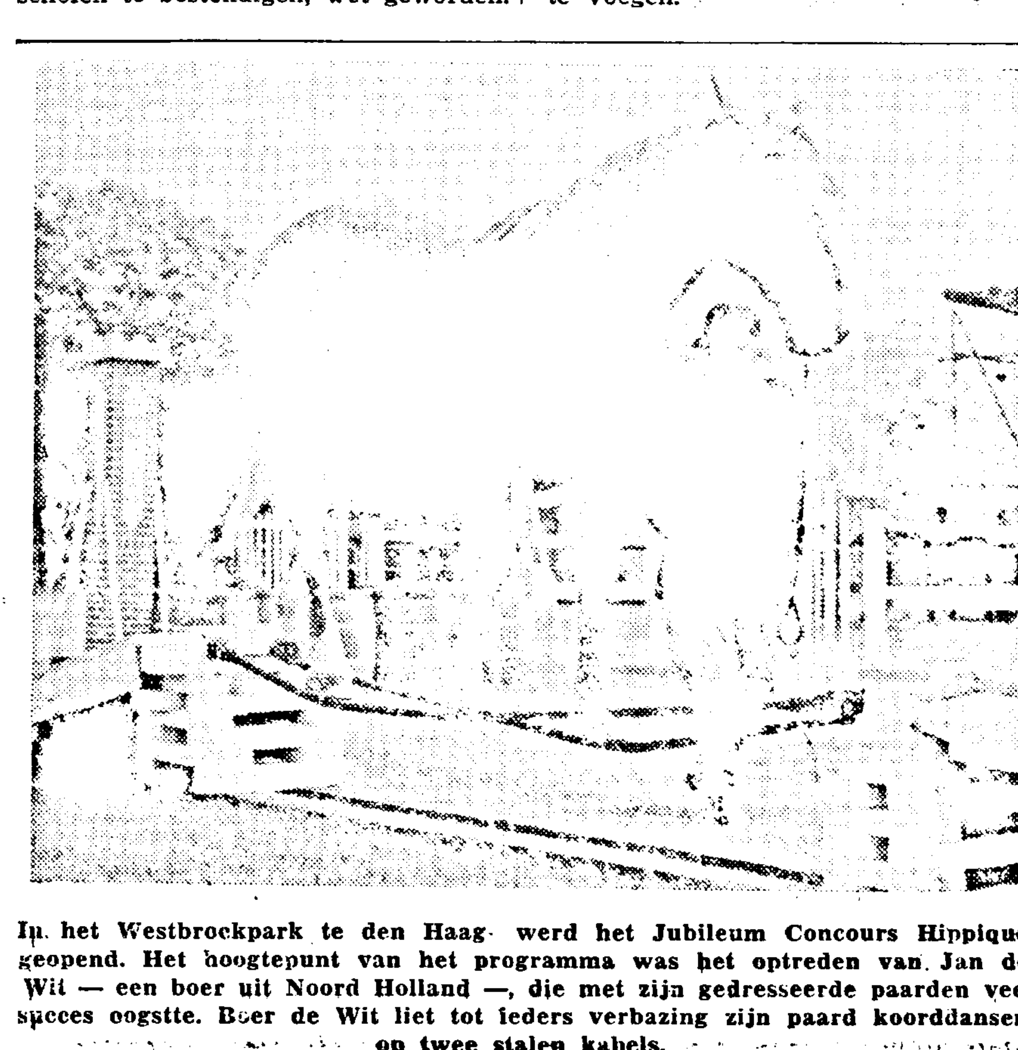
Op het als altijd vriendelijk „Goede Morgen" van Chasseur, antwoordde hij met een soort gegrom en schoof de Inspecteur meteen de krant toe. „Hier, lees dit maar eens en vertel me dan wat je daarop te zeggen hebt."

Chasseur maakte geen aanstalten het blad op te pakken. „Dank U, ik heb die krant al gelezen," zei hij slechts.

„Nu... wat heb je daarop te zeggen?"

„Ach, wat kan ik daarop zeggen." was het antwoord van Chasseur, die uiterlijk volkomen kalm bleef maar inwendig woedend was over de manier waarop zijn chef hem zelfs verantwoordelijk wilde stellen voor dat idiote artikel in de krant. Spottend ging hij verder: „U denkt toch niet, dat ik dat heb geschreven?"

De hoofdcommissaris die zich al geruime tijd had geërgerd aan het artikel, voordat Chasseur op het bureau was verschenen, liep nu rood aan van woede. „Natuurlijk denk ik dat niet, maar ik vraag je mening er over, en ik verzoek je wat meer eerbied voor je meerderen aan de dag te leggen. Nadat je vannacht die vervloekte Man Zonder Hart weer hebt laten ontsnappen, zou ik maar eens wat minder praats krijgen als ik jou was. Nu... wat denk je te ondernemen? Of ben je van plan die Man Zonder Wapens rustig zijn gang te laten gaan?" (Wordt vervolgd)

In het Westbroekpark te den Haag werd het Jubileum Concours Hippique geopend. Het hoogtepunt van het programma was het optreden van Jan de Wit — een boer uit Noord Holland —, die met zijn gedresseerde paarden veel succes oogstte. Boer de Wit liet tot ieders verbazing zijn paard koorddansen op twee stalen kabels.

AMIGOE VAN DE JEUGD

De Kalief en de Timmerman

Tijdens de regering van Haroen al Raschid, kalief (beheerser) van het Oosterse rijk, zou op een plaats, heel ver van de hoofdstad Bagdad, een brug worden gebouwd. De levering van de bouwmaterialen was opgedragen aan een zekere Giafar, een rijk handelaar, en er was een opzichter van het rijk om toezicht te houden en de uitbetalingen te doen. Nu waren Giafar en de opzichter twee booswichten, die samen overlegd hadden, hoe zich zoveel mogelijk te bevoordelen. Giafar zou slecht materiaal leveren tegen hoge prijs; de opzichter zou de arbeiders minder uitbetalen dan hun toekwam en de winst zouden ze samen delen.

Nu was door voorspraak van Giafar als timmerbaas aangesteld Safi, een braaf man, die met hard werken voor zich en zijn gezin de kost verdiende. Safi was lang ziek geweest en had, toen hij weer beter was, geld te leen gevraagd aan Giafar, de enige man, die hem helpen kon. Giafar was dadelijk bereid geweest hem tegen matige interest het gevraagde te lenen. Bovendien had hij beloofd te zullen zorgen, dat Safi, die hij prees als een bekwaam, ijverig en eerlijk man, een goede betrekking bij het grote werk kreeg. Je begrijpt, dat Safi blij en dankbaar was. Maar al gauw zou hij ondervinden, dat het Giafar er alleen om te doen was geweest, hem in zijn macht te hebben.

Nog niet lang was men met het werk bezig, toen op zekere dag een vracht hout aankwam. Safi

zag dadelijk, dat het van slechte kwaliteit was. Hij dacht echter, dat het een vergissing was en ging dus naar Giafar om te zeggen, dat hij dat hout niet gebruiken kon.

„Hoor eens, Safi", zei Giafar, „daar heb je niets mee te maken. De opzichter heeft het gezien en goedgekeurd en jij hebt dus niets anders te doen, dan het te gebruiken."

„Maar ik zeg, dat ik het niet doe", zei Safi. „Ik zou er de hele brug mee bederven."

„En ik zeg je, dat je het wèl doet", zei Giafar. En nu vertelde hij de timmerman, dat hij de schuldbekentenis, die deze getekend had, zó had ingericht, dat hij, als hij wilde het geleende bedrag veranderen kon en dat hij dit bedrag vertienvoudigd had.

Als Safi nu niet wilde toegeven, zou hij zijn huis en inboedel laten verkopen. En bovendien zou Safi zijn ontslag krijgen. „Je hebt nu maar te kiezen, Safi", zei hij tenslotte; „je gebruikt al het hout, dat je verstrekt wordt en dan krijg je, als de brug gereed is, de schuldbekentenis terug met nog dubbel zoveel er bij, als je al ontvangen hebt; óf je doet het niet en.... nu, dat weet je. Tot morgen heb je bedenktijd."

„Ik behoef me niet te bedenken", zei Safi woedend. „Jij en de opzichter zijn twee gemene schurken! Maar ik wil niet meehelpen, het rijk te bestelen."

„Zoals je wilt. Dan kun je morgen het geld krijgen, dat je nog toekomt. Maar ik denk, dat je gauw spijt zult hebben."

Wat later was Safi op weg narr zijn woning, die ongeveer een uur van het werk lag. 't Behoeft niet gezegd, dat hij allesbehalve opgeruimd was. Hij zou met vrouw en kinderen op straat worden gezet en zijn betrekking verliezen, en men zou het hem zeker ook nog moeilijk maken ander werk te vinden. En wat moest hij dan beginnen?

Terwijl hij zo voortstapte, haalde hem een man in, die er zeer eenvoudig uitzag. Deze liep met hem mee en knoopte een gesprek met hem aan. En hij wist zó aardig te praten en zijn metgezel zó uit te horen, dat Safi hem zijn hele geschiedenis vertelde.

„Nu", zei hij, toen hij alles gehoord had, „dat ziet er niet mooi voor je uit. Maar waarom doe je hun zin niet? Je zou er, zonder dat iemand er achter komt, aardig wat mee kunnen verdienen."

„Dat nooit!" zei Safi. „Liever arm dan oneerlijk!"

„Flink gesproken! Maar vertel me nu eens, wat de arbeiders bij de brug zoal verdienen."

Safi noemde de lonen. „Ik meende, dat de kalief hogere lonen bepaald had", zeide de vreemde.

„De kalief woont in Bagdad. Die komt hier niet. Dat weten die twee ook."

„Dan zouden ze zich toch wel eens kunnen vergissen. Wanneer is het betaaldag?"

„Morgen, na afloop van 't werk."

„Dat treft goed", zeide vreemde. Ze waren bij Safi's woning gekomen. Het was intussen avond geworden. Met Oosterse gastvrijheid nodigde de timmerman zijn metgezel uit, de nacht bij hem door te brengen.

„Ik dank u, vriend", zei deze. „Ik moet nog vóór de nacht in de stad, een half uur van hier, zijn. Maar gerust. Morgen komt alles in orde. Ik wens u goedenacht." Daarna ging hij verder, terwijl Safi zijn huis binnenging, waar hij zijn vrouw het gebeurde met Giafar en zijn ontmoeting met de vreemde vertelde.

De volgende dag na afloop van het werk stonden de arbeiders voor een groot houten gebouw, om hun loon te ontvangen. Daar binnen zaten aan een tafel Giafar en de opzichter. Ze waren gewoon de arbeiders een voor een binnen te laten. Juist wilden ze met de uitbetaling beginnen, toen opeens drie mannen onaangemeld binnentraden. 't Waren de kadi (rechter) uit de naburige stad en twee gerechtsdienaars.

„Ik kom hier op last van de kalief. Hier is mijn volmacht", zei de kadi, terwijl hij een stukje perkament toonde. „Ik gelast u, de mensen, die buiten staan, onmiddelijk binnen te laten."

Tegen dit bevel viel niets in te brengen, en een weinig later waren dan ook alle arbeiders binnen het gebouw. Ook Safi was bij hen.

„De loonlijst van de vorige week", beval de kadi.

De kadi las de naam, die bovenaan op de lijst stond en vroeg daarna de man, die zo heette: „Hoeveel heb je de vorige week ontvangen?"

De arbeider noemde het bedrag.

„Hier staat een hoger bedrag. Hoe komt dat?"

„Dat is een vergissing", zei de opzichter.

„Ieder kan zich vergissen. We zullen eens verder zien", zei de kadi en las de tweede naam. Weer een verschil. De derde naam werd afgeroepen. Weer minder ontvangen dan de lijst aanwees....

„Dat zijn al drie vergissingen", zei de kadi. „Maar misschien wordt 't nu beter."

't Werd echter niet beter. Alle arbeiders bleken te weinig loon ontvangen te hebben. Al die verschillen maakten bijeengeteld een heel bedrag uit. En dat was nog maar alleen over de laatste week.

„Opzichter, wat hebt ge hierop te zeggen?" vroeg de kadi.

De opzichter wist niets te zeggen, maar hij begreep, dat het met zijn rijk uit was.

Intussen was nog een man, die er als een ambtenaar uitzag, binnengekomen.

„Wel, Josoef", zei de kadi, „welk nieuws brengt ge?"

„Heer kadi", antwoordde de man, „zoalsge me bevolen hebt, heb ik onderzocht, hoe het met het werk aan de brug gesteld is. Er is veel slecht materiaal gebruikt en er ligt nog een grote voorraad. Het rijk is voor een aanzienlijk bedrag benadeeld."

„Giafar", vroeg de kadi, „wat hebt ge hierop te zeggen?"

Maar Giafar kon evenmin als zijn medeplichtige iets tot zijn verontschuldiging aanvoeren.

„Opzichter", zei nu de kadi, „in naam van de kalief neem ik u gevangen. Ge zijt ontslagen en in uw plaats is de timmerman Safi tot opzichter benoemd. Hij zal zorgen, dat de arbeiders zo spoedig mogelijk krijgen, wat hun te weinig is uitbetaald."

„En gij, Giafar", ging hij voort, „komt morgen bij mij en betaalt als boete het dubbele van het bedrag, dat de schuldbekentenis van Safi aangeeft. De helft daarvan krijgt ge terug; dat is de som, waarvoor hij getekend heeft. De schuldbekentenis wordt door mij vernietigd. Verder vergoedt ge alle schade, die het rijk door uw bedriegerij geleden heeft. De materialen, die nog bij de brug liggen, kunt ge laten terughalen; van verdere leveranties zal natuurlijk geen sprake zijn. Zo heeft het de kalief bepaald. Mannen", wendde hij zich tot de arbeiders, „ge hebt 't gehoord. Gaat nu allen naar huis."

Terwijl de gerechtsdienaars de opzichter meenamen, verlieten de arbeiders het gebouw, blij, omdat ze een aardig sommetje te wachten hadden, maar nog meer, omdat Safi, die algemeen geacht en bemind was, hun baas werd.

Ook Safi keerde naar huis terug. Hij wist nu met wie hij de vorige dag gesproken had en hoe rechtvaardig kalief Haroen was.

Verspreiding van bloemen- en plantenzaad

Als al het zaad van een plant er vlak onder terecht kwam zouden de jonge plantjes elkander verstikken. Gelukkig zijn er bij de planten allerlei inrichtingen te vinden om het zaad te verspreiden.

Als er meer zaadjes in één vrucht zitten, rollen ze meest bij het openspringen een eind weg. Soms worden de zaadjes weggeslingerd. Het leukst gebeurt dit bij de balsamien. De rijpe vruchtjes springen daar met een knalletje open en de zaadjes vliegen meters ver weg.

Vele vruchten zijn voorzien van haakjes. Ze hechten zich dan gemakkelijk vast aan voorbijlopende mensen of dieren en worden later wel weer eens afgeschuurd of weggegooid, b.v. distel en kleefkruid.

Andere vruchten worden graag gegeten. Meestal is de pit dan onverteerbaar. Als de dieren dus zulke vruchten eten, komt de pit weer met de mest op en in de grond. Mieren versjouwen ook heel wat zaadjes; ze bijten er dan de zachte randjes van af, bijvoorbeeld bij het viooltje.

Van kokospalmen en vele Indische kustplanten wordt het zaad verspreid door de zeestromingen. Zulke vruchten kunnen blijven drijven, doordat om het zaad een heel licht en los weefsel zit, dat ook het zaad beschermt tegen harde stoten bijvoorbeeld tegen een rots. De wind verspreidt het meeste zaad. De lichte zaadjes worden zo maar door de wind meegevoerd; wat zwaardere zaadjes hangen aan een pluistje of een haarpluimpje.

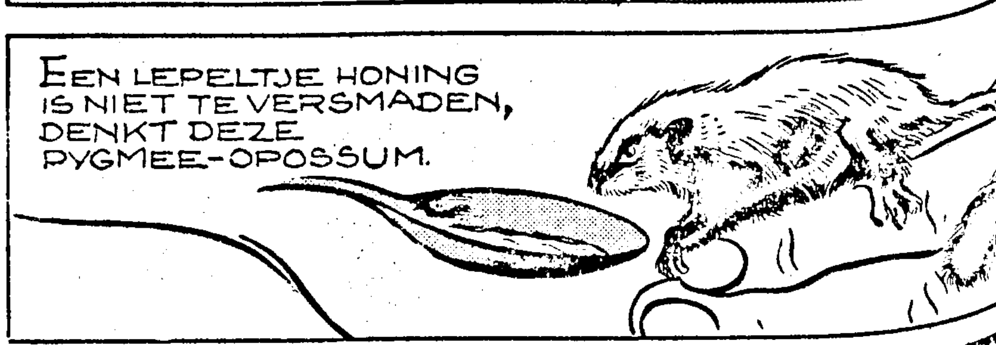
ONZE WONDERE WERELD

LEVENDE ZWEEF-VLIEGTUIGEN

DAT ZIJN DE GROTE EN KLEINE OPOSSUMS, DIE, DANK ZIJ EEN GROOT, TUSSEN VOOR- EN ACHTERPOTEN GESPANNEN VLIES EEN FLINKE AFSTAND KUNNEN AFLEGGEN DOOR DE LUCHT.

NOG EEN PAAR PYGMEE-DIERTJES, ZOALS ZE 'S NACHTS OP ZOEK GAAN NAAR HONING EN KLEINE INSECTEN.

LEERRIJKE LESSEN
De Vos en de Wolf

Toen Isegrim, de wolf, oud was geworden, trok hij zich terug in een hol in de rotsen. Hij had er ook een flinke vooraad eten opgeslagen, zodat hij het er goed van kon nemen en niet elke dag door weer en wind op jacht moest.

Een sluwe vos sloop voorbij en zag de oude wolf zitten.

„Wel, Isegrim", lachte de vos, „het is al lang geleden, dat ik je heb zien jagen. Ben je soms ziek?"

„Ja", zuchte de wolf, „het gaat niet best met me, maar ik hoop, dat de rust mij goed zal doen. Ik word oud."

Reintje sloop lachend verder, regelrecht naar een stevige schaapherder, die op de wolletjes paste.

„Luister eens", zei de vos tot de schaapherder, „nu kun je je kans waarnemen."

En hij vertelde, waar er een oude, zieke wolf lag. De schaapherder nam zijn geweer, trok naar het hol en doodde de wolf.

Daags daarna liep Reintje weer naar het hol en installeerde er zich. Hij genoot van de poets, die hij de oude wolf had gebakken, maar.... niet lang.

Want de schaapherder, die Reintje net zo min vertrouwde als de wolf, hield hem in de gaten en het duurde niet lang of Reintje onderging precies het zelfde lot als de oude Isegrim.

Had Reintje daar niet om gevraagd?

We kunnen beter geen gemene streken uithalen tegenover anderen, want vroeg of laat vallen we zelf in de kuil, die we voor anderen hebben gegraven. Wanneer het ons niet precies naar wens gaat, is dat erg, maar wanneer dat is door eigen schuld, is het dubbel erg.

Wie slim is, gebruike zijn slimheid om goed te doen en anderen te helpen en als de nood aan de man komt, zal hij op zijn beurt geholpen worden.

Plantencollectie voor Wilhelmina Park begint morgen

Oranjestad. — Van het Wilhelmina Monument Werkcomité ontvingen wij de volgende gegevens van de plantencollecte voor het Wilhelmina Park. De meeste perken van het Wilhelmina Park in wording zijn thans voorzien van teelaarde, hetwelk voor een groot deel werd afgestaan door de heer Dijs Coronel. Het wordt nu tijd, dat tot beplanting wordt overgegaan. In gemeenschappelijk overleg tussen het bestuur van het Wilhelmina Monument Comité (Werkcomité) en ir A. v.d. Berg, hoofd D.O.W., is een beplantingsschema gereed gekomen en is de plantencollecte aan de orde.

Morgen, Donderdag 25 Augustus, om 8.30 uur zullen de eerste trucks van DOW, bemand met jongens- en meisjes-verkenners, uitrijden om huis aan huis te vragen of men een plant wil schenken, welke dan gelijk wordt medegenomen.

Er zijn duizenden planten nodig, w.o. heesters, bomen en over-jarige planten, welke thans het meest nodig zijn. Aan de gevers en geefsters wordt vriendelijk verzocht om, zo mogelijk, heden te bepalen welke plant of planten men wil geven en daaraan een kaartje te bevestigen met hun naam. Indien men geen gedrukt kaartje heeft, gelieve men de naam met potlood te schrijven. Er zijn volgroeide planten nodig, dus geen uitgelopen stekken, zodat het perk er bij de komst van H.M. de Koningin begroeid uitziet.

De collecte-campagne zal in Oranjestad beginnen, waarvan Savaneta, San Nicolaas en de Lago Colony een beurt krijgen. Wanneer men planten wil geven, welke in een permanente pot zitten, dan verdient het aanbeveling de plant eerst daaruit te nemen, daar het niet wel doenlijk is de lege potten later terug te bezorgen. Alle planten zullen worden overgebracht naar het Wilhelmina Park.

Hieronder volgt een lijstje, welke planten er al zo nodig zijn, doch dit is niet volledig. Het spreekt vanzelf, dat andere planten, welke niet op het lijstje voorkomen, zeer welkom zijn. De cijfers tussen haakjes zijn de benodigde hoeveelheden. Cayennes (420), Crotons (140), Pinetrees (48), Franse bloem in alle kleuren (30 tot 40), Oleander wit en rose (20), koolpalmen (30), Flambojans (30 tot 40), Gardenias (50 tot 75), Palmetto's (10 tot 15), andere palmen (30 tot 40), Magdalena's (3000), Trinitaria in alle kleuren (40), heideplanten (15 tot 20), lelies in alle soorten (100), Toetoeroetoe geel en oranje (30) Mata di Ratón in alle kleuren (30), Gemberplanten (20), Hanekammen (30)), Poincettia's (15), Dennetjes of Thuja's (10), Caladium in alle soorten (30), Isoria's rood en wit (30) en vele andre soorten planten.

Het W.M.C. heeft al zoveel belangstelling mogen ondervinden, dat het er zeker van is, dat het publiek spontaan zal bijdragen aan deze actie.

Arubaans Toeristen Commissie opnieuw geinstalleerd

Oranjestad. — Werd enige jaren geleden de Arubaans Toeristencommissie opgeheven, het Bestuurscollege heeft gemeend zulk een commissie wederom te moeten instellen. Zij vaardigde een besluit uit, dat luidt als volgt:

Overwegende:

dat het wenselijk is een commissie in te stellen met als taak de bevordering van het toeristenverkeer of Aruba in het algemeen en de verwezenlijking van de bouw van een toeristenhotel in het bijzonder;

heeft besloten:

1. Een commissie in te stellen met als taak de bevordering van het toeristenverkeer op Aruba in het algemeen en de verwezenlijking van de bouw van een toeristenhotel in het bijzonder;

2) In deze commissie te benoemen: tot voorzitter: de heer J. E. Yrausquin, tot leden: de heren G. de Veer, J. de Castro, L. Berlinski en C. H. Whitfield, tot secretaris: de heer E. Bartels;

3) Te bepalen, dat de commissie zal worden genoemd: Arubaanse Toeristen Commissie, bij afkorting A.T.C.

Ongeveer halverwege de weg tussen Noord en Malmok ziet men aan de linkerzijde van de weg een wit kruisje met opschrift. Het geeft de plaats aan, waar op 9 Mei 1954 de heer Clemente Ruiz, met zijn zoontje van 6 maanden op de arm door een busje werd overreden en op slag gedood. De heer Ruiz was in gezelschap van zijn vrouw.

Examens hoofdacte

Oranjestad. — Gisteren was het de laatste dag van de examens voor de diverse acten. Voor hoofdakte B slaagden 5 van de 6 candidaten, t.w. de dames C. H. Hartog en B.R. Orman en de heren J. Nathan (Cohen), E. C. Rosenstand en J. E. Sanders.

Examens L.O. Frans

Oranjestad. — Voor de acte L.O. Frans waren er 3 candidaten, die alle 3 slaagden. Het waren de heren J.W.H. Bongers, M.J.C. Hendriks en S.J.M. van Rooden.

Examens L.O. Engels

Oranjestad. — Voor de acte L.O. Engels waren er 5 candidaten opgegaan waarvan er 4 slaagden, t.w. de dames Ch. M. Reijke, J. Ruys en M. L. Solagnier, alsmede de heer G.C. de Puy. Als merkwaardigheid mag hierbij nog worden aangemerkt, dat mej. Solagnier een 10 kreeg voor dictée.

Examens L.O. Spaans

Oranjestad. — Het zwakke geslacht bleek in het Spaans sterk te zijn. Er waren 4 candidaten, alle dames, die ook alle 4 slaagden. Het waren mej. F.H.M. Damen, mevr. M.L.A. Kok-Loke, mevr. M.E. Maessen-Reymers en mej. E.O. Ponson. Hier gold het lest, best, want mej. Ponson had vele achten en negens.

Met twee bolivars een vacantie uitstapje

Oranjestad. — Maandagmorgen arriveerde van La Guayra met het lijntoestel van de K.L.M., de Portugees C. de C. Hij verklaarde op Aruba zijn vacantie te willen doorbrengen en over 6 maanden weer terug zou keren naar Venezuela. Zijn vacantiegeld bestond uit twee bolivars en daar dit niet voldoende was om 6 maanden vacantie door te brengen, stuurde de Vreemdelingendienst hem weer terug naar La Guayra om de rest te halen.

Connecties van Federation met Internationale Unies zijn een feit!

Oranjestad. — Van Lago's Public Relations Department ontvingen wij een herdruk van een deel van de „Union News" dd. 8 Augustus, welke gedrukt wordt op het hoofdkwartier van de Oil, Chemical and Atomic Union at Denver, Colorado, waaruit duidelijk blijkt, dat de Petroleum Workers Federation of Aruba connecties onderhoudt (indien geen onderafdeling) met de International Federation, de IFPW. De federaties van Aruba en Curaçao hebben gelden gezonden naar deze internationale organisatie.

De bladzijde, welke herdrukt is, is voorzien van 4 foto's. Op deze foto's zijn te zien Ludovicus Martina van Curaçao, José Hernandez van Aruba, de voorzitter G. de Jezus van Curaçao en CIO's Dave Sterhback. De verkiezing voor het referendum op Lago zijn heden begonnen. Men heeft het lot in eigen hand.

„Jan van de Bisschop"

(Van een medewerker in Nederland)

„Dat is me veel te heilig", zei Jan Koot 31 jaar geleden, toen mgr. v. d. Wetering hem vroeg zijn chauffeur te worden. „Als dit je enige bezwaar is", antwoordde de toenmalige Aartsbisschop van Utrecht, „praten we er niet verder over en kom je 1 Jan. a.s. in dienst". Mgr. moet dit zó beslist gezegd hebben, dat de heer Koot er niets meer tegen in kon brengen en op 1 Jan. 1924 in uniform op de Maliebaan verscheen. „Jan van de Bisschop", zoals iedereen hem spoedig noemde, ervaarde, dat het met de heiligheid van het bisschoppelijk chauffeursambt nogal meeviel en meer dan dertig jaar zat hij achter het stuur. „Ik heb vier bazen gehad", vertelt hij. „Na mgr. v. d. Wetering heb ik ook mgr. Janssen, Kardinaal de Jong en mgr. Alfrink gereden. Het waren beste bazen, dat mag ik eerlijk zeggen. De een was anders dan de ander, maar goed en vriendelijk waren ze allemaal. Mgr. Alfrink is een echte zakenman; hij begrijpt ook wat autorijden is. Kardinaal de Jong niet, helemaal niet. De Kardinaal heeft me zelfs eens gevraagd, toen we ergens onderweg een lekke band kregen, „had je dat tevoren thuis niet kunnen nakijken?"

J. A. Koot

Nu is het afgelopen. De heer Koot zucht er eens bij, alsof hij zich nog niet helemaal verzoend heeft met de gedachte, dat nu een ander de Bisschop kris kras door het land rijdt. Op 1 Nov. 1954 ging „Jan van de Bisschop", 69 jaar oud, met pensioen. Precies op tijd, want enige weken later werd hij ziek. Zijn ziekte was er oorzaak van, dat Kardinaal de Jong pas onlangs kon doen wat hij zich reeds enige maanden geleden voorgenomen had: zijn trouwe chauffeur-huisknecht persoonlijk de Pauselijke onderscheiding Pro Ecclesia et Pontifice overhandigen. Eindelijk weer helemaal hersteld, ging de heer Koot dezer dagen met z'n vrouw naar Amersfoort, waar Kardinaal de Jong hem ontving aan zijn ziekbed en wel een uur lang oude herinneringen ophaalde aan de vele reizen, zowel door het aartsbisdom als naar het buitenland: België, Luxemburg, Duitsland. „Het is een dubbele onderscheiding", schreef mgr. Geerdinck, officiaal van de Aartsbisschop, die jarenlang als secretaris van Kardinaal de Jong veel contact met de heer Koot gehad heeft, in zijn schriftelijke gelukwens. „Inderdaad" zegt de oud-chauffeur, „maar eigenlijk is het niet zo ongewoon, dat ik bij de Kardinaal op bezoek kom, want hij is ook verschillende keren hier bij mij thuis geweest. Mgr. Alfrink trouwens ook".

Behalve chauffeur was de heer Koot ook huisknecht op het aartsbisschoppelijk paleis. Jarenlang heeft hij — bij officiële gelegenheden in lange zwarte jas — de gasten aan de deur ontvangen, ministers en andere hoogwaardigheidsbekleders, pastoors, buitenlandse gasten, enfin, noem maar op. Hij kent er honderden bij naam en functie. „Mooie tijd geweest, mijnheer. Ik ben blij, dat ik dit werk heb mogen doen". En dan weer een zucht. Neen, helemaal verzoend met de nieuwe omstandigheden is „Jan van de Bisschop" nog niet na zoveel jaren met grote toewijding zijn verantwoordelijke functie uitgeoefend te hebben. Maar dat went nog wel. Hij troont ons mee naar de grote en keurig onderhouden tuin achter z'n propere woning in Utrecht, een weelde van bloemen, groente en fruit. „Werk heb ik genoeg. Toen ik nog chauffeur was, stond ik 's morgens om vier uur op, om de tuin bij te houden, maar nu kan ik het wat kalmer aan gaan doen. Ik zal me in ieder geval niet vervelen".

De COVA wordt opgeheven

Oranjestad. — Het Bestuurscollege heeft besloten met ingang van 1 September 1955 de „Commissie Ontwikkelingsmogelijkheden Volkswelvaart Aruba", ingesteld bij eilandbesluit dd. 23 April 1953 nr 2981, te ontbinden.

Programma filmdienst

Oranjestad. — Morgenavond is er weer een bijzonder aardig programma voor de kinderen in de openluchtbioscoop aan de Lagoenweg. Het is te hopen, dat met wat toezicht van de politie en de burgerij de helden, die met stenen naar onschuldige kinderen gooien, geweerd kunnen worden. Het programma luidt als volgt:

1) „Magic Pencil", een geestig tekenfilmpje; 2) „Sun Valley Ski-Chase", een achtervolgingswedstrijd op skies; 3) „Winkey the Watchman", een gekleurde sprookjesfilm, waaruit wij kunnen leren, dat wij ons gebit goed moeten verzorgen; 4) „Heart of a Stallion", een film over veedieven en de trouw van een paard; 5) „Hare and Tortoise", de haas en de schildpad houden een wedstrijd in het hardlopen; 6) „King's Tailor", een tekenfilm over een koning, een reus en een slimme kleermaker; 7) „Jolly Jingles", twee leuke liedjes en 8) „Pay as you exit", een grappig kinderspeelfilmpje tot besluit.

Te San Nicolaas wordt hetzelfde programma in de Club Suriname gedraaid op Maandag 29 Augustus as. Beide voorstellingen beginnen om 19 uur en het entree is ƒ 0,25.

Grote belangstelling voor zeepkistenrace op Rooi Congo

San Nicolaas. — Zeepkistenraces zijn vooral in Amerika zeer populair en het was van de Frères dan ook een uitstekende idee de jongens in de vacantie daarmede bezig te houden. In het kader van het Vacantieplan werden er op Rooi Congo wedstrijden gehouden en liefst 23 deelnemers verschenen aan de start. De publieke belangstelling was zeer groot.

We Frères van de scholen te San Nicolaas houden, evenals dit te Oranjestad het geval is, zelfs in de grote vacantie de jongens nog bezig. De ene week is het dit, de andere week weer wat anders. Deze week was de grote wedstrijd met de zeepkisten uitgeschreven. De Z.E. pastoor De Haas, de vlootaalmoezenier, de Z.E. pater Erkamp, en Inspecteur van Politie, de heer J. Sprockel, behoorden tot de belangstellenden. Eveneens was medewerking verkregen van de politie en naar wij vernemen zijn er geen bekeuringen geregistreerd voor te hard rijden of wegens andere overtredingen van het verkeer. Dokter E. van Dongen was aanwezig voor het verlenen van eventuele hulp, doch hij heeft slechts vrolijke gezichten kunnen constateren.

Dank zij de uitstekende organisatie en de hulp, welke men mocht ondervinden, heeft het geheel een vlot verloop gehad. De publieke belangstelling was groot en moedigden de jongens tot uiterste krachtinspanning aan. Met verbeten gezichten vlogen de coureurs langs de baan en het enthousiasme van de kinderen werkte aanstekelijk. De 23 deelnemers stoven op de finish af en de winnaars werden luide toegejuicht.

De eerste prijs werd gewonnen door John Chong met het rugnummer 9, de tweede door S. Halley met rugnummer 14, de derde door Rowin Croes met nummer 4 en vierde werd Johan Lioe A. Tjam. Rowin Croes had een prachtig versierde slee.

Vandaag zullen de kleinere jongens zich kunnen vermaken op de Povabeach en ook hier hebben de Frères de leiding.

De Zeepkistenrace te Rooi Congo o.l.v. de Frères van San Nicolas mocht zich in een grote belangstelling verheugen. Op bovenstaande foto: een der deelnemers.

Middelenstaat

Oranjestad. — De middelenstaat van Januari t/m Juli 1955 geeft de volgende cijfers te zien:

Begroot over het jaar ƒ 12.564.215,—, 7/12 van de raming is ƒ 7.329.125,—, de werkelijke ontvangst is ƒ 4.652.814,17. Hoewel alle posten beneden de raming bleven, met uitzondering van de post „Vergunningsrecht ing. de Drankvergunnings-verordening" is het grote verschil te zoeken in de post Winstbelasting.

Rhoda Frigerio vertrekt Vrijdag

Oranjestad. — De Arubaanse zangeres Rhoda Frigerio vertrekt Vrijdagmiddag om 16.30 uur van Dakota naar Curaçao en vandaar Zaterdagmorgen naar Nederland om zich op het Amsterdams Conservatorium verder in de zangkunst te bekwamen.

Autobelasting

Oranjestad. — Gisteren werden er wederom 23 auto's te Oranjestad aangehouden, waarvoor de 2e helft van de verschuldigde autobelasting nog niet betaald was.

Mgr. Tato mag niet terug naar Argentinie

Rome. — De in Juni van dit jaar uit Argentinië verbannen hulpbisschop van Buenos Aires, mgr. Manuel Tato, zal niet terugkeren naar zijn diocees in Argentinië. Mgr. Tato heeft gevolg gegeven aan het verzoek van kardinaal Luque, aartsbisschop van Bogota, om in Columbia te blijven, nadat hem een visum voor de terugreis naar zijn land door de Argentijnse overheid geweigerd was.

Volksvliegtuig, goedkoper dan een motorfiets

Een inwoner van Bonn, Alfons Pützer, wil een volksvliegtuig in de handel gaan brengen. Na 320 geslaagde vluchten met zijn model heeft hij de „Flugzeugbau Pützer A.G." gesticht en meteen drie nieuwe toestellen op stapel gezet. Pützer's model is zoiets als een zweefvliegtuig met hulpmotor. Hij heeft in een zweefvliegtuig een dertig P.K. volkswagenmotor gebouwd en is er in geslaagd op deze wijze van Bremen naar Bonn te vliegen. Als het benzineverbruik van het vliegtuig wordt aangegeven 7 liter per uur en volgens Pützer kan men met dit gemotoriseerde zweefvliegtuig goedkoper reizen dan met een motorfiets.

In Nantes

Werfarbeiders dwingen loonsverhoging af

Nantes. — Werfarbeiders te Nantes in Frankrijk hebben een inval gedaan in de kantoren van hun werkgevers en daar de boel kort en klein geslagen. Zij vertrokken pas, nadat hun een loonsverhoging van veertig francs per uur was toegezegd.

De werkgevers, die aanvankelijk slechts vijftien francs meer loon hadden willen geven, begaven zich later echter naar het stadsbestuur om mee te delen, dat de arbeidsovereenkomst welke hun met geweld was afgedwongen nul en gener waarde was.

Werkgevers in de haven van het naburige St. Nazaire hebben de lopende loononderhandelingen met hun arbeiders afgebroken, toen zij van het gebeurde te Nantes hoorden. Volgens stedelijke functionarissen te Nantes zullen de werven met ingang van vandag tot nader order gesloten blijven.

Biedt de helpende hand!

Reclassering zoekt gezinsvoogden en patroons voor volksjongens die zich op het hellende vlak bevinden

W'stad. — Vóór mij zit een jongen.... Een doodgewone volksjongen, die door de Kinderrechter onder voogdij van de Reclassering en Kinderbescherming is gesteld. Nadat ik hem ervan heb overtuigd, dat ik niet van de Politie of Recherche ben, is hij merkbaar opgelucht en vertelt hij mij zijn levensverhaal: „Ik ben 14 jaar en woon thuis bij m'n moeder. We zijn met z'n achten en ik ben de derde. Mijn oudste broer is in de gevangenis. Al een jaar. Met twee vrienden heeft hij veel geld gestolen. Eén van die vrienden heeft gepraat en hem verraden, maar anders hadden ze m'n broer nooit gepakt. Ik ken die verrajer wel, maar hij is mij te sterk.

De tweede thuis is mijn zus van *16* jaar. Zij heeft al een kind. Dat heeft ze van moeder geleerd. En onder mij komen nog Ronald, Lino, Carmen, Bruno en Hosé. Alleen ik en Ronald gaan naar school. Nu gaat alleen Ronald nog, want ik ben weer in de 4de klas blijven zitten. De Frater zei, dat ik niet langer op school kan blijven, omdat ik 14 jaar ben en niet drie keer in dezelfde klas kan blijven zitten. Ik vind het best, want ik ga helemaal niet graag naar school. De Frater zei, dat ik wel goed kon leren, maar dat ik veel te veel wegblijf. Moeder weet niet dat ik spijbel. Ik zeg haar altijd, dat ik naar school ga, maar dan ga ik met mijn vriendjes zwerven in de mondi en zwemmen in zee, daar houd ik van. Moeder is de hele dag weg om te werken, dit doet ze al sinds de vader van Bruno en Hosé is weggelopen. Mijn zus moet voor ons zorgen, maar ze heeft niets te vertellen. Als ik uit wil, dan ga ik. Met mijn vriendjes halen we van alles uit. Laatst hebben we een plankje met spijkers voor een autoband gelegd. We stelen wel eens uit winkels. Dat is helemaal niet zo moeilijk. Vooral als het druk is. Ze merken het nooit.

Drie maanden geleden heeft de Politie ons gepakt voor het stelen van geld bij ons in de buurt, bij een vrouw Als de vrouw even de deur uitging, slopen wij naar binnen en pakten dan vlug geld en snoep. Ik ben gek op snoepen. Van het geld hebben we van een kleine jongen een fietsje gekocht voor F. 25.—. Dat was natuurlijk stom, want toen is de Politie er op afgekomen en moesten we mee. We hoefden gelukkig niet te blijven. De Politie vroeg, met hoeveel we waren, hoe we heetten, wanneer we geboren waren en ze schreven alles op. Ze vroegen ook wie m'n vader was, maar ik weet het niet en moeder weet het, geloof ik, ook niet. Ze zei tegen de Politie, dat het een zeeman was, die John heet. Toen zijn ze weer weggegaan en ik mocht thuis blijven. Bij mijn vriendjes zijn ze ook geweest, maar die hebben ze ook thuis gelaten.

Ik denk, dat we niet mee hoefden, omdat ze zelf niet goed weten, wat ze met ons moeten doen. Maar een paar weken geleden kreeg moeder een papier van "Dienst". Ik moest met moeder op het Stadhuis komen. Eerst wilde ik niet gaan, ik was bang om te gaan, maar weglopen kon je toch niet. Mijn vriendje was hem ook gesmeerd, maar die is later weer gepakt. Die meneer met die zwarte jurk en een wit ding voor was erg kwaad en wilde me opsluiten. Hij zal het nog één keertje met me proberen in de voogdij, zei hij. Moeder zegt, dat U nou voogd bent en dat ik moet doen, wat U zegt. Dat wil ik wel, maar stuur me niet naar een gesticht. Als mijnheer een job voor me heeft, wil ik best werken...."

Ziehier het relaas van een volksjongen op het hellende vlak. De basis voor misdadiger is gelegd, hij maakt een goede kans een knap vakman in de onderwereld te worden, tenzij..... Nu is hij door de Kinderrechter onder voogdij van de Reclassering en Kinderbescherming gesteld. Ongetwijfeld is deze jongen te redden, zowel voor de maatschappij, als voor zichzelf. Dat kan met: inzicht, tact, geduld en toewijding.

Dit alles kost veel tijd en één ambtenaar, die *veertig* van dergelijke gevallen krijgt toegewezen, kan met de beste wil van de wereld niet die tijd aan elk van de veertig minderjarigen geven, die nodig is om hen herop-te-voeden tot bruikbare, degelijke en sociaalvoelende mensen. Want behalve dit werk van Gezinsvoogdij, dat de laatste tijd in snel tempo is uitgegroeid en nog steeds groeiende is, rust op de Ambtenaar van de Reclassering de taak strafrechtelijk toezicht uit te oefenen. Momenteel moet hij namens de Rechter hulp en bijstand verlenen aan *zes en tachtig* bij rechterlijk vonnis ondertoezichtgestelden. Het is een onmogelijkheid dit werk met één of twee mensen op bevredigende wijze te verrichten.

De Stichting voor Reclassering zoekt daarom vrijwilligers, die zich willen ontfermen over een geval van gezinsvoogdij of toezicht, die zich willen inschakelen bij dit werk, die zich zo sociaal tonen, dat zij zich het wel en wee van een medemens aantrekken en daar naar beste vermogen verbetering in willen brengen.

De Stichting voor Reclassering en Kinderbescherming zoekt gezinsvoogden en Patroons; zij heeft al meerdere uitnodigingen verzonden, maar tot nu toe zonder veel succes.

Maar opnieuw en nu op deze manier doet de Stichting een beroep op goedwillende medemensen om zich beschikbaar te stellen de taak van de Stichting te verlichten. Vergeet niet, dat dit werk niet alleen de *taak* is van een particuliere Stichting, maar dat het een taak en een dure plicht is van de gehele gemeenschap, waaraan iemand, die kán helpen, zich niet mág onttrekken.

Is het geen grote schande, dat in het dienstbode-kamertje van het kantoor der Stichting, reeds sedert maanden, een gezin met kleine kinderen huist, omdat het nergens een onderdak kan vinden?

Is het geen schande, dat reeds enkele dagen in de garage van de ambtenaar een man woont, die uit de gevangenis werd ontslagen en „kind noch kraai" heeft. Zouden wij niet kunnen zorgen, dat aan dergelijke zwervers en daklozen een passend en menswaardig verblijf wordt gegeven?

Wie zou hem aan werk op een schip kunnen helpen?

In het hospitaal ligt een jongetje van 18 maanden, die nú een bedje heeft, omdat hij ernstig ziek is; als hij straks beter is, kan hij niet bij zijn moeder wonen, want die werkt als dienstmeisje voor dag en nacht, terwijl de eigen familie hem ook niet wil hebben. Wie geeft ons een oplossing?

Ik vraag mij af, wat moeten wij nog meer doen, om U te overtuigen, dat wij al dit werk niet *alleen* aankunnen. wij hebben de hulp nodig van gezinsvoogden, van patroons, van de werkgevers. Wij doen een beroep op dat deel van ons volk, dat behalve over verstand ook nog over naastenliefde beschikt.

Wij doen een beroep op die mens, die nog een greintje sociaal bewustzijn bezit. Dit is de vijfde maal, dat wij medewerking, in welke vorm ook, vragen.

Wacht niet totdat wij het vijftigmaal hebben gevraagd, want voor velen, is het dan reeds te laat.

Het adres van de Stichting voor Reclassering en Kinderbescherming is: Trompsteeg 2 — Telefoon 11832.

WEST-END:
„Change of heart" 19.00 en 21.00 uur
„Two tickets to Broadway"; 19.00 en 21.00 uur.
CINELANDIA:
„The turning point"; 19.00 en 21.00 uur
CARIBE:
„Hamilton woman"; 20.00 uur
REX:
„Indiscretion of an American wife"; 20.00 uur
ROYAL:
„Lady pays off"; 20.00 uur
SUFFISANTTHEATER:
„The man on the Eiffeltower"; 20.00 uur.
CULTUURCENTRUM:
„La passion de Jeanne d'Arc"; 20.15 uur.
APOTHEKEN:
De nachtdienst wordt waargenomen in Otrobanda door Botica Americana. Bredestraat 159, tel: 23636, in Punda door Botica Moderna, Bredestraat 39, tel: 11854

„De Schelde" bouwt schepen voor Panamese rederij

Vlissingen. — De N.V. Koninklijke Maatschappij "De Schelde" en de Nederlandse Dok- en Scheepsbouwmaatschappij hebben, naar zij ons meedelen, van een vooraanstaande Panamese rederij opdracht ontvangen voor de bouw van tien, respectievelijk acht vrachtschepen van twaalfduizend ton laadvermogen. De schepen zullen zijn van het open shelterdektype. Zij zullen worden afgeleverd in de periode 1957 tot 1961 en zullen worden uitgerust met Schelde-sulzer, respectievelijk N.D.S.M.-Stork motoren. De naam van de opdracht-geefster wil men op het ogenblik nog niet noemen.

Rome. — Een achteloos weggegooid sigarettenpeukje heeft gisteren een brand veroorzaakt, die in een opslagplaats te Rome voor een bedrag van 500 millioen lire schade heeft aangericht aan documentaire films en filmuitrusting.

Spring City. — Onlangs werden tien kinderen gedood en 30 gewond, toen een volgeladen schoolbus bij een spoorwegkruising door een trein werd gegrepen nabij Spring City, in de Amerikaanse staat Tennessee.

Overschatting van de menselijke goedheid

Romans van Franz Werfel en H. Kesten

(Van een medewerker)

Uit de nalatenschap van Franz Werfel is een roman openbaar gemaakt, die ons weer eens doet voelen wàt het de schrijvende telgen der oude Donaumonarchie moet hebben gekost hun geliefd operetterijk vaarwel te zeggen. Waar de Oostenrijkse literatuur van na de eerste wereldoorlog tot op heden wereldvermaardheid verwierf, deed zij dit op grond van een volkstragiek, waar niemand ongevoelig voor kon en kan blijven. Van Hugo von Hofmannsthal (1874-1929), Rainer Maria Rilke (1875-1926) en Franz Kafka (1883-1924) tot Franz Werfel (1890-1944) en Joseph Roth (1894-1939), om van de jongste generatie met Ilse Aichinger e.a. maar niet te spreken, staat de Oostenrijkse literatuur in het teken van ballingschap, heimwee en van hartstochtelijke solidariteit met de mens, met datgene wat op dit ondermaanse het mens-zijn uitmaakt.

Waarschuwing tegen argeloosheid

Wat Franz Werfel betreft: hij week in 1938 vanwege de „Anschlusz" naar Frankrijk uit, waar in Parijs Joseph Roth, „vreemde gast op deze aarde" reeds te sterven lag. Werfel begon er meteen te werken aan „Cella, oder die Überwinder", de roman, die thans openbaar is gemaakt. Vic. Stalling vertaalde hem in uitstekend Nederlands en „iemand" voegde er een nawoord aan toe, waarin wordt meegedeeld, dat Werfel, indien de politieke gebeurtenissen niet sneller hadden plaatsgegrepen dan hij kon schrijven, een tweede boek over Cella zou hebben uitgewerkt onder de titel „Das Brot der Fremde". In dit tweede boek zou het verhaal een kringloop naar zijn uitgangspunt hebben gemaakt; begin en slot zouden bestaan uit de voorbereiding van een concert, respectievelijk een Europees en een Amerikaans concert, hetgeen uiteraard bij een schrijver als Werfel zinnebeeldig verstaan wil worden.

FRANZ WERFEL, wiens posthuum uitgegeven boek „Cella" onlangs in Nederlandse vertaling is verschenen.

Zoals de roman nu voor ons ligt, weerspiegelt hij de gebeurtenissen rondom de „Anschlusz" in de ervaringen van de Joodse advocaat Bodenheim, die met zijn niet-Joodse vrouw en zijn muzikaal begaafde dochter Cella door de gelaarsde vijand wordt opgejaagd, maar op het nippertje aan het concentratiekamp ontkomt, — wellicht teneinde de wereld te waarschuwen. Men vergete immers niet, dat het hier gaat om een manuscript uit '38—'39, toen waarschuwingen nog enige zin hadden.

De manier, waarop Bodenheim aanvankelijk optimistisch is en niet beseft welke rampzaligheid hem wacht, mag tekenend heten voor de fatale kalmte, waarmee zoveel Joodse burgers de stad en het land hunner vestiging trouw bleven, in het blinde vertrouwen dat alles zo'n vaart wel niet zou lopen, want waarom zou „de mens den mens een wolf zijn?" Dit goed vertrouwen bepaalt een levenshouding, welke gevaar probeert te ontveinzen.

Als houding maakt zij op de waarnemer bijzondere indruk. Niet alleen Werfel schilderde haar als een moderne vorm van tragiek. Men vindt haar als zodanig beschreven in tal van literaire verslagen uit die spannende tijd, waarin het Europese monsterconcert werd voorbereid. Zo bijvoorbeeld in „De kinderen van Guernica", een roman van Hermann Kesten uit 1939. Kesten, geboren in 1900 te Neurenberg, verliet in 1933 het Duitse vaderland.

„Spanje" werd voor hem de ouverture tot de dingen die komende waren. In „Guernica" behandelt hij het lot van de Baskische familie Espinosa, die tijdens de burgeroorlog onder de wisselvalligste omstandigheden zichzelf bleef, — tot Duitse Stuka's op 26 April 1937 Guernica van de kaart veegden. Nu zijn er alleen nog de kinderen van Guernica in Kesten's roman, om het ons te vertellen, alsmede het levensgrote doek van Picasso, dat alle gruwelen van de oorlog in één kreet samenvat: „Guernica".

Blijven geloven in de mens?

Werfel en Kesten hebben voor dezelfde ontstellende vraag gestaan: Heeft het zin in de mens te blijven geloven? Is „la condition humaine", waarover in het critieke jaar 1933 André Malraux een fenomenale roman schreef, niet een excuus waar idealisten zichzelf mee de dood indrijven?

De apotheker Espinosa van de markt te Guernica en de advocaat Bodenheim uit Eisenstadt bij Wenen zijn prototypen van goede, rustige, onverstoorbare huisvaders, die van hun gezin, hun werk, hun stad en hun land houden, gewoon zoals iedereen. Hun „fout" is slechts, dat zij niet kunnen geloven, dat niet iedereen zo gewoon is. Zelfs in het ergste gevaar, als in Guernica de straatrevolutie aan de gang is, blijft vader Espinosa op de vraag van oom Pablo: „Hou jij van de mensen?", antwoorden: „Ik hou van hen!"

„Van allemaal?" vroeg oom Pablo.

„Van allen die van goeden wille zijn," verklaarde vader Espinosa aarzelend, „van alle nette, goed opgevoede, van alle beschaafde, van alle goede mensen."

Ook Bodenheim blijft van de mensen houden. Niet bepaald uit beginselen van Christelijke naastenliefde, maar „gewoon", omdat het te gek is mensen te haten of te vrezen. En ook omdat de man wat verlegen is met zijn eigen talentloosheid. Het talent van zijn muzikale dochter Cella drukt hem namelijk persoonlijk volkomen in de put. In het onvoltooid gebleven vervolg op deze roman wilde Werfel laten blijken, dat Cella niet zijn dochter is, maar het kind van een avonturier, die als jeugdvriend van Bodenheim altijd diens heimelijke bewondering had genoten omdat hij zo opportunistisch in het leven stond.

Felle waarschuwing

Bedoelde Werfel hiermee iets te zeggen ten nadele van de argeloosheid als levensprincipe? Feit is in elk geval, dat zijn roman, evenals die van Kesten, een felle waarschuwing inhoudt: onderschat de vijand niet, m.a.w. overschat de goedheid der mensen niet!

De waarschuwing, na 1939 door de gebeurtenissen achterhaald vóór de romans in kwestie bekend of zelfs maar uitgegeven konden worden, moet ook vandaag de dag nog van kracht zijn.

Maar ook los van al deze kanttekeningen zijn beide romans bijzonder lezenswaard, mede dank zij de goede vertalingen. Die van Werfel's werk roemden wij al. Het boek is geschreven in een meditatieve stijl, rijk genuanceerd van woordkeus. Enkele gedeelten, met name Bodenheim's herinneringen aan zijn soldatentijd in 1914, zijn uitermate tekenend voor de sfeer dier historische periode. Dat Werfel het boek in portefeuille hield, wekt de schijn, dat het eigenlijk geen persklare roman is. Het is mogelijk, dat de auteur het werk in details nog heeft willen uitpuren. Maar zoals „Cella" tot ons is gekomen, is het een volwaardig kunstwerk, dat zich in Werfel's oeuvre chronologisch laat plaatsen tussen „Der veruntreute Himmel" en „Das Lied von Bernadette".

„Die Kinder von Gernika" is heel anders geschreven, speelser van dialoog, vuriger van aandrift. Kesten probeert de tragedie voortdurend als comedie op te vangen. Het aan de hel van Guernica ontsnapte kind, dat als vluchtelingetje in Parijs het levensverhaal der familie Espinosa vertelt, stelde Kesten in staat onbevangenheid van oordeel aan scherpte van waarneming te paren, met als gevolg dat het verslag ongewoon pakkend is geworden. Pieter Grashoff vertaalde de roman in springlevend Nederlands 1).

1). Franz Werfel: „Cella", vert. d. Vic. Stalling. Uitg. De Fontein, Utrecht. Hermann Kesten: „De kinderen van Guernica", vert. d. Pieter Grashoff. Uitg. De Bezige Bij, Amsterdam, 1955.

ERIC DE NOORMAN: De jacht op het zwaard

104 Niets vermoedend van de merkwaardige verandering, welke in Kohorr heeft plaats gegrepen, zetten Thorkell en Erwin hun tocht door de ijzige sneeuwstorm voort. De reus heeft Erwin zijn berenmantel gegeven en poogt zoveel mogelijk de snijdende wind voor de knaap op te vangen.

Koude noch moeheid schijnt de taaie oude te deren en met grote passen baggert hij door de rulle sneeuw, waarin ze tot over de enkels wegzinken. Erwin heeft moeite, de reus bij te houden. Hij heeft het gevoel alsof zijn voeten een paar klompen ijs zijn, doch er komt geen klacht over zijn lippen. „Hoe moeten wij de anderen terugvinden, Thorkell? Hebt gij iets met Fadir afgesproken?" stamelt hij, dapper pogend het klappertanden te bedwingen. „Neen", bromt Thorkell. „Zij volgen het spoor van de andere Nomaden. Die schurk Kohorr wilde zich met u bij zijn makkers voegen. Terwijl ik u volgde, merkte ik, dat wij in een grote boog liepen. Als wij dus op dezelfde manier verder gaan, moeten we ook uw vader en de anderen terugvinden", Zwijgend worstelen zij voort. Thorkell heeft Erwin bij de hand genomen, hij voelt, dat de knaap steeds moeilijker vooruit komt. „Nog even, jongen", gromt hij, zich bezorgd afvragend, wat er van hen moet worden, wanneer zij de anderen niet terugvinden. Een uitroep van Erwin breekt zijn gedachten of. „Thorkell, kijkt, daar! Dat zijn ze", roept de knaap opgewonden. Recht voor hen uit, nauwelijks zichtbaar door het dichte sneeuwgordijn, bewegen zich de donkere schaduwen van mensen. Thorkell herkent de bontmutsen, die zij de verslagen Nomaden hebben afgenomen. „Héla!" roept hij luid, doch op hetzelfde ogenblik bemerkt hij zijn vergissing. „Dit kunnen Eric en de anderen niet zijn. Daarvoor zijn er veel." „Vervloekt! Het zijn Nomaden!" snauwt hij. Hij drukt Erwin op de knieën een laat ook zichzelf voor over vallen. Misschien kunnen zij zich nog ongezien tussen de struiken terugtrekken Doch voor zij een beweging kunnen maken, zoeven reeds de eerste pijlen rakelings over hun hoofd en gillend en schreeuwend stormen de Nomaden op hen toe.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM
17.00 Voor de kinderen
17.15 Apéritief
17.30 Gramophoonplaten
17.45 Cumpleaños Feliz
18.15 Boletin di Noticia
18.30 Nieuws
18.40 Nederlands commentaar
18.45 After dinner
19.00 Kinderprogramma
19.30 Wat de handel biedt
20.30 The Voice of the Windward Islands.
21.00 Melody Boys
21.45 Londen Ligth Concert
22.15 Nieuws en Sluiting.

AVROS.
17.00 Linda's Eertse Liefde
17.15 Reclame
17.30 Advertentie
17.45 Populaire melodieën
18.00 Aetherstem
18.30 Voor de jarigen
18.45 Nieuws
19.00 Advertenties
19.30 Woensdag-avond Concert
20.55 Nieuws en sluiting.

P.C.J.
18.37 Muziek
19.02 Nieuws.
19.17 Al is het niet met de Bruid
19.31 Een zet voor de Ned. Ant.
19.37 Reportage.
20.02 U vraagt wy draaien.
20.23 Catholica.
20.26 Voor de West
20.51 Nieuws
20.55 Avondgebed
20.58 Sluiting.

Emmastad

Telegram Afdeling:
Van 07.00 — 23.30 kantoor tel. 230..
Van 23.30 — 07.00 B. J. Lubbers tel. ...

Personeel Afdeling:
Vanaf heden 12.00 t.m. Zat. 27 Aug. 12.00 A. J. v.d. Bos St. Michiel 2.. J. D. tel. 4384
Bij geen gehoor nadere inlichtingen tel. 2400

Materialen Afdeling:
C. P. Riegman tel. 4550

C.S.M.

Rederij:
J. Hemmes tel. 7201

Scheepsagentschap:
Van 07.30 — 12.00 en van 13.00 — 18..
kantoor tel. 2458 2551
van 19.00 — 23.00 en van 08.00 — 08..
W. Punt tel. 2269

Dok Afdeling:
Van 16.30 — 1.00 tel. 2276;
Van 1.00 — 07.30 J. Marcussen ...

THEATER ASIENTO.
Geen Voorstelling.